

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Ordo Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 832

HET AVONTUUR VAN ORLANDO
BARTINI.

20 cent

Terwijl Bartini een doosje sigaretten uit haar avondmantel haalde.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Avontuur van Orlando Bartini

HOOFDSTUK I.

EEN GEBEURTENIS IN DE OPERAWERELD.

In een der salons van het prachtige huis van Mevrouw Bradell aan de Pall Mall bevond zich een groot aantal dames en heeren.

Het was omstreeks vijf uur in den namiddag.

Mevrouw Bradell, de weduwe van een zeer rijken handelaar in caoutchouc, die haar een kolossaal vermogen had nagelaten, was in de hooge Londensche kringen bekend om de begaafdheid van haar Franschen kok, en om de groote belangstelling welke zij stelde in alles wat met de kunst in verband stond.

Haar schilderijenverzameling was tot buiten de grenzen van Engeland bekend, en nog nimmer had een veelbelovend jong kunstenaar zonder geldmiddelen, vruchteloos bij haar aangeklopt.

Aan deze beide omstandigheden was het misschien te danken, dat de salons van de niet geheel ontroostbare weduwe, die nog geen veertig jaar was, en er bevallig genoeg uitzag om alle hoop op een tweede huselijk niet te behoeven op te geven, op haar ontvangdagen meestal goed bezet waren.

Daar verdrong zich dan alles wat een geoeffenden smaak had, in culinair, zoowel als in artistiek opzicht.

Men trof er architecten, tooneelspelers van naam, zangeressen, tooneelschrijvers en dichters aan, maar ook staatslieden. Leden van Hooger en Lager Huis en diplomaten.

Op het oogenblik waarop ons verhaal aanvangt, had men het druk over de komst van een beroemden Italiaanschen tenor, een tweede Caruso, en die minstens een even groot salaris verdiende.

Zijn naam was : Orlando Bartini.

Ofschoon hij de eerste jeugd reeds gepasseerd was, had zijn heerlijke stem nog al haar glans behouden.

Slechts een dreigend embonpoint wees er op dat voor den beroemden operazanger wellicht de tijd was aangebroken, dat hij er verstandig aan zou doen „de planken, die het leven verbeelden te verruilen tegen het podium van de concertzaal.”

De roep die aan den beroemden Italiaan voorafging, had de verwachtingen ten hoogste gespannen.

Daartoe had de reclame van zijn impresario niet weinig bijgedragen.

Overal verkondigden reusachtige aanplakbiljetten zijn naam.

Reeds hadden er talrijke fotografieën van den beroemden zanger in de meeste tijdschriften gestaan.

Men kon hem daarin bewonderen als Don José, Lohengrin, Tannhäuser, Faust en tal van andere operafiguren.

— Ik ga stellig naar de première, riep een bleek meisje met zomersproeten en een smach-

tenden blik in haar waterig blauwe oogen!

— Ik hoor dat de prijzen verbazend hoog zijn, klonk de rustige stem van Lord William Aberdeen, den bekenden philanthroop, en vice-president van de wereldberoemde Windsor Club.

— Dat is ook zoo, Mylord, bevestigde zijn vriend, Charles Brand. Ik heb gehoord, dat men de prijzen met het drie, ja zelfs het viervoud zou vermeerderen. Gij kunt een logeplaats niet onder de 5 pond sterling krijgen!

— Wel verbazend, riep Mevrouw Bradell uit.

— En daarenboven vernam ik, vervolgde Charles Brand, dat de zaal reeds tot de laatste plaats is uitverkocht!

Een vlugge rekenaar onder het gezelschap zette snel eenige cijfers op een stukje papier.

— Dan moet de recette van een enkelenavond ongeveer vier duizend pond sterling bedragen!

— Dat moet ook wel, merkte een ander op, want men heeft mij verteld, dat Bartine voor zijn vier gastvoorstellingen in Londen, twee duizend pond per avond ontvangt!

Het meisje met de waterige blauwe oogen liet een kreet van bewondering hooren.

Zij vouwde de handen en riep dwepend uit:

— Wat een man! Twee duizend pond sterling per avond!

— Het is inderdaad een groot bedrag, klonk de rustige stem van Lord Aberdeen, die een gemakkelijk hoekje bij een der wijd openstaande ramen had opgezocht, vanwaar men een fraai uitzicht had over de Pall Mall, welke boomen reeds met hun gouden herfstbos prijken. Onze vriend Bartini moet dan wel zeer rijk zijn!

— Schatrijk! riep het jonge meisje geestdriftig uit. Pa zegt, dat hij in Italië groote landgoederen heeft en op Havanna een uitgebreide suikerplantage!

Dit kon de vader van het opgewonden meisje wel zeer goed weten, want hij was de bekende bankier Potts en men zeide, dat hij alle fortuinen in geld van heel Europa, van meer dan honderduizend pond sterling, op zijn duimpje kende en wist waaruit ze waren samengesteld.

— Beheert hij dat alles zelf? vroeg Lord Aberdeen.

— Wel neen, Mylord, antwoordde Mary Potts verheugd dat zij iets meer van Bartini wist mede te deelen, maar telkens als hij naar Amerika gaat bezoekt hij zijn plantage op Havana!

— Wat voert hij in Amerika uit, vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij een blik door het raam wierp.

Mary Potts sloeg de tengere handen ineen als iemand die een ongelooflijke ontdekking doet.

— Weet ge dat niet eens, Mylord? riep deze uit. Maar Orlando Bartini is immers verbonden aan de „Metropolitan” Opera. Hij verdient

daar een half millioen dollar in een seizoen van zeven maanden!

— Neem het mij niet kwalijk, Miss, dat ik niet beter op be hoogte was, verontschuldigde Lord Aberdeen zich. Ik wil u wel bekennen dat uw cijfers mij doen duizelen. Ik twijfel echter geen oogenblik aan hun juistheid.

— Dat zoudt gij ook niet kunnen, Mylord, hernam het meisje lachend. Papa is namelijk zijn Londensche bankier.

— Dan zijt gij natuurlijk uitstekend op de hoogte, hernam Lord Aberdeen droogjes.

Hij wierp weder een blik door het openstaande raam en vervolgde toen:

— De volksmond zegt — als men van den duivel spreekt, dan trapt men op zijn staart! Als ik mij niet sterk vergis, dan komt de gevierde Italiaansche tenor daar aanrijden!

In een oogenblik was het geheele gezelschap bij de ramen.

Men verdrong elkander om het zingende wonder te kunnen zien.

Het scheelde niet veel of er waren een paar dames het raam uitgetuimeld.

De bleeke wangen van het sproeterige dochttertje van den bankier hadden zich met figuur-blosjes bedekt.

Zij was op een voetenbankje gaan staan, teneinde over de hoofden der aanwezigen op straat te kunnen zien.

Toen klapte zij vroolijk in de handen en riep opgewonde uit:

— Ja, dat is hij — dat is hij! O wat is hij mooi!

Nu had die uitroep misschien een diepere beteekenis dan de aanwezigen op dat oogenblik konden vermoeden, maar het is zeker dat er over de schoonheid van Orlando Bartini viel te redetwisten.

Hij had een dik opgeblazen gezicht, met dunne rossige wenkbrauwen, boven licht bruine oogen.

Zijn wangen waren dik en pafferig en hingen als het ware in plooiën over zijn lagen boord.

Zijn neus was klein en stomp en verdween bijna geheel tusschen zijn dikke wangen.

De beroemde Italiaansche tenor lag achterover in een victoria die door twee prachtige schimmels met opzichtig tuig getrokken werd.

Blijkbaar maakte hij een reclameritje.

Zijn eene hand, die op het portier lag, straalde om zoo te zeggen licht uit door de kostbare steenen in de talrijke ringen aan zijn vingers.

Een kostbare panama was echter op zijn hoofd geschoven en bedekte aldus het treurige feit, dat de Italiaansche tenor reeds een groot gedeelte van zijn hardos had moeten vaarwel zeggen.

De victoria reed snel voorbij.

— Hij kijkt! Hij kijkt naar boven! riep de dochter van den bankier.

Nu is het zeer de vraag of Bartini dit inderdaad gedaan had, maar waarschijnlijk had hij de schelle stem van het jonge meisje gehoord.

Zijn bliken dwaalden naar het venster, waarachter de bezoekers van Mevrouw Bradell zich verdrongen en er verscheen een flauwe glimlach om zijn lippen.

Toen scheen hij de dochter van zijn bankier te herkennen.

Met een lusteloos gebaar bracht hij de hand aan den rand van zijn hoed en lichtte dien een paar millimeters van zijn hoofd.

Het volgende oogenblik was de victoria met haar kostbare last verdwenen.

— Hebt gij wel gezien hoe diep en bevallig hij gegroet heeft, riep Mary Potts verrukt uit, terwijl zij van haar voetenbankje sprong. O hij is zoo'n galant man!

— Ik neem het aanstonds van u aan, miss, zeide Lord Aberdeen, terwijl hij aanstalten maakte om te vertrekken. Gij schijnt hem te kennen?

— O ja, heel goed! antwoordde het jonge meisje blozend.

— Nu, ik hoop ook nog wel eens met hem in kennis te komen, ging Lord Aberdeen door, terwijl hij haar de hand toestak.

Er lag een raadselachtig glimlachje om zijn lippen toen hij zich tot zijn vriend wendde en vervolgde:

— Geloof gij dat ook niet, mijnheer Brand?

— Waarom niet, mylord? zeide deze. Mary zal zeker wel zoo vriendelijk zijn ons ter gelegener tijd aan haar protegé voor te stellen!

— O, mijn protegé! riep het jonge meisje pruilend, Gij moogt mij niet zoo plagen, mijnheer Brand. Ik ken mijnheer Bartini omdat hij zaken doet met mijn vader, maar voor het overige....

— Voor het overige is hij u volmaakt onverschillig, vulde Lord Aberdeen den zin aan. Daarvan zijn wij volmaakt overtuigd, miss!

Hij maakte een diepe buiging voor het jonge meisje en daarop gingen de beide heeren de

vrouw des huizes opzoeken, ten einde afscheid van haar te nemen. De bekoorlijke weduwe was juist in gesprek met een langen heer van donker uiterlijk, een kapitein bij het Engelsch-Indische leger, die juist een week geleden uit Bombay was teruggekeerd.

— Verlaat gij ons reeds, mylord, vroeg mevrouw Bradell verwijtend.

— Het spijt mij zeer, mevrouw, ik heb een dringende afspraak.

— Wij zullen u toch zeker zien op de première?

— Ik zal niet mankeeren, mevrouw, als ik er stellig op kan rekenen u daar aan te treffen!

Dit kompliment scheen de jonge weduwe niet onbevallig te zijn, maar de kapitein aan haar zeide keek donker.

Lord Aberdeen deed echter of hij dit niet zag, kuste de gastvrouw de hand, beloofde nogmaals dat hij bij de première tegenwoordig zou zijn en verliet met zijn vriend het prachtige huis.

Zoodra zij in de schitterende blauwgelakte auto gezeten waren, die de beide heeren terug zou brengen naar de villa van Lord Aberdeen, in de Cromwellstreet, liet zijne Lordschap zich achterover in de kussens vallen en riep op dramatischen toon uit:

— Wansmaak — uw naam is vrouw! Nog zelden heb ik een man gezien, zoo vadsig, verwijfd, opgezet als Fallstaf, met zulk een onbeteekenend gelaat en zoo smakeloos opgedirkt. En toch rekten daar eenige dozijnen jonge meisjes en getrouwde vrouwen haar lieve halsjes als gold het een pronkstuk der schepping, een Adonis. En hoe komt dat? Omdat de man een zeer fraaie stem heeft.

— Ben je jaloersch, Edward, riep Charles uit, terwijl hij zijn vriend guitig aanzag.

Deze haalde de schouders op.

— Als Lord Aberdeen zou ik misschien werkelijk zoo krankzinnig zijn om naijverig op dien man te zijn — als John Raffles echter is hij mij totaal onverschillig — dat wil zeggen: zoo onverschillig als een man mij kan zijn, dien ik voornemens ben van een klein gedeelte van zijn vermogen te berooven!

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag.

Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

DE PREMIÈRE.

Het was de volgende avond omstreeks half acht.

John Raffle en Charles Brand legden de laatste hand aan hun toilet.

De jonge man was bezig zijn das te strikken voor een grooten spiegel, die tot aan den vloer reikte.

Zachtjes floot hij een aria uit de „Carmen”, in welke Opera Orlando Bartini dien avond de rol van Don José zou vervullen.

Toen hij gereed was drentelde hij de aangrenzende kamer binnen, waar Raffles juist zijn rok aanschoot.

Charles sloot zorgvuldig de deur en vroeg toen op zachten toon :

— Ik heb je gisteren een opmerking hooren maken waarover ik niet verder heb willen doorgaan, omdat ik aan een grap geloofde. Maar nu vraag ik je, is het ernst met Bartini ?

— Wat bedoel je ? vroeg Raffles.

— Wat ik bediel ? Gisteren in de auto beweerde je dat je dien Italiaanschen tenor van een deel van zijn aardse goederen dacht te ontlasten !

— A ja ! nu weet ik het, hernam Raffles luchtig. Ja, dat viel mij zoo plotseling te binnen, toen wij er gisteren ten huize van Mevrouw Bradell elkander bijna om het raam uitwierpen, om naar den wandelenden vleeschberg te kijken, uit wiens keel noten rollen, zoo kostbaar, dat ze met een half pond sterling per stuk betaald worden.

— Het is dus ernst ?

— De meest volmaakte ernst !

— Maar — wat ben je dan van plan ? Wij kunnen hem toch moeilijk op straat als een paar zakkenrollers aanhouden ?

— Foei. Charles, hoe ordinair, riep Raffles uit. Waar denk je aan ? Neen, wij zullen het eleganter doen !

— Is de man werkelijk zoo rijk ?

— Buitengewoon !

— Maar heeft hij dat geld bij zich ?

— Dat moet wel, anders zou hij hier geen bankier in den arm behoeven te nemen.

— Dus je wilt het geld daar gaan weghalen ?

— Iets dergelijks !

— Des nachts ?

— Op klaarlichten dag !

Charles keek Raffles verbaasd aan.

— Hoe denk je dat te doen ?

Raffles keek Charles glimlachend aan.

— Dat zul je later nog wel te hooren krijgen,

mijn plan staat nog niet vast. Ik moet eerst nadere bijzonderheden zien te weten te komen.

Charles wierp Raffles een ongerusten blik toe.

— Ik zie iets in je oogen en in de hoeken van je mond dat me niet bevalt, zeide hij toen.

— En wat dan wel, vroeg Raffles lachend.

— Ik vrees het ergste ! Je wilt mij weer een rol laten vervullen, waarbij ik van geslacht zal moeten veranderen !

Raffles bekeek zijn glanzende nagels.

Toen klopte hij Charles op den schouder en zeide :

— Als het zoo was, zou het nog niet veel te beteekenen hebben, zeide hij. Er zijn vele maanden voorbij gegaan sedert ik je heb verzocht als vrouw je onschatbare diensten te bewijzen.

Charles zuchtte.

— Dat is zoo ! En ik dacht dat ik er al voor goed zou af zijn !

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Reken daar vooral niet op, zeide hij lachend. Integendeel, ik zal van je slank figuur, je rond gezicht en je groote blauwe oogen gebruik maken totdat je oud en rimpelig geworden bent !

— Dat belooft wat, bromde Charles in zichzelf.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Mopper nu niet langer en ga mee ! zeide hij. Het is hoog tijd ! Ik zou voor geen geld de ouverture willen missen. Je weet, dat „Carmen” tot mijn lievelings opera's behoort. Daar zit gloed en leven in !

Al pratende verlieten de beide vrienden de villa en namen plaats in de gereedstaande auto.

— Snel naar het gebouw van de opera, Henderson, riep Raffles den chauffeur toe.

De wagen legde den afstand in 5 minuten af, maar er was geen denken aan dat de beide vrienden aanstonds konden binnentreden.

Een eindlooze file van huurauto's, prachtige equipages en eigen auto's, stond langs het trottoirgeschaard en schoof zich langzaam voorbij den monumentalen ingang van het prachtige operagebouw.

Telkens klapte een portier open en dan stapte rijk gekleede bezoekers uit rijtuig of auto en gingen het gebouw binnen.

Eindelijk bereikte de blauwe auto haar plaats van bestemming.

Raffles en Charles stapten uit en traden de vestibule binnen.

Daar hielden twee reusachtige portiers in een vuurroode uniform, met groote steke op, witgehandschoend en met groote zilveren gespen op de lage schoenen onbeweeglijk de wacht, ieder met een langen stz in de hand.

Het bleek dan beiden vrienden al spoedig dat Mary Potts niet te veel had gezegd — ondanks de fabelachtige prijzen was de groote zaal tot de laatste plaats uitverkocht.

Zelfs op de rangen waar anders arbeiders en kleine winkeliers voor een shilling een plaatsje konden vinden, zaten nu dames en heeren in avondtoilet, die voor hun plaatsen onder de hanebalken een half pond en meer hadden betaald.

Raffles en Charles behoefden zich echter niet te overhaasten want Lord Aberdeen beschikte over een loge voor het geheele seizoen en hij had niets anders behoeven te doen dan voor deze extra voorstelling een toelage betalen.

De zaal bood een waarlijk schitterenden aanblik.

Daar bevond zich alles wat Londen aan rijkdom en intellect telt!

De dames waren allen in rijk avondtoilet gekleed!

De zaal glansde van het groote aantal diamanten en paalen, door de bezoeksters tentoon gespreid.

Raffles en Charles hadden al spoedig eenige bekenden ontdekt.

Een paar loges verder zat mevrouw Bradell en achter haar, half in het duister, meende de Groote Onbekende het gebruide gelaat van kapitein Davies te ontwaren.

Een loge verder zat de bekende bankier Potts, vergezeld door vrouw en dochter.

De fletsblauwe oogen van het jonge meisje zwollen als het ware in zaligheid.

Zenuwachtig bewoog zich de prachtige waaier in haar handen op en neer.

Nu en dan bracht zij den kijker voor het oog, om haar omgeving op te nemen.

Raffles moest verscheidene malen knikken en groeten.

Lord William Aberdeen was inderdaad zeer bekend in Londen!

Een minuut later werd de zaal donker gemaakt en klonken de schetterende tonen der eerste maten van de ouverture door de zaal.

Toen rees het scherm.

Het publiek sloeg weinig acht op den zang van het vrouwenkoor.

Het scheen in spanning te wachten op den man wiens naam gedurende de laatste weken

in aller mond was geweest.

Eindelijk brak het lang verwachte oogenblik aan.

De spaansche cavaleristen kwamen de wacht betrekken!

In hun midden liep Orlando Bartini, in den pas marcheerd met de choristen.

Dat was een bittere teleurstelling voor het publiek!

Men wist eigenlijk niet goed of men lachen of weenen moest!

De Italiaan zag er in de uniform dan ook tamelijk lachwekkend uit!

De helm, met den grooten paardenstaart was hem te klein en waggelde op zijn dik hoofd op en neer.

De roode pantalon spande hem om de beenen en was een weinig te kort.

Met den sabel tegen de heup gedrukt, schuifelde hij onbeholpen met de choristen voort!

Zijn geheel glad geschoren, tamelijk slecht geschminkt gezicht had een vermoeide uitdrukking.

Maar hoe spoedig zou dit alles veranderen!

Michaela kwam op en het schoone duet nam een aanvang.

En nu pas bleek het, dat Bartini waarlijk een buitengewone stem had!

Hij speelde slecht comedie, zijn uniform zat hem erbarmelijk aan het lichaam, hij was te dik — maar hij zong verrukkelijk!

Toen het scherm dan ook na het eerste bedrijf viel, barstte er een storm van toejuichingen los.

En na het smokkelaarsbedrijf scheen de geestdrift haar toppunt te hebben bereikt!

Het publiek was als dol.

Iedereen was van zijn plaats opgestaan en brulde en wuifde met de handen.

Tot tienmalen toe moest de Italiaansche tenor terugkomen.

Een zelfbewust lachje van zegepraal speelde om zijn dikke lippen.

Hij wist dat hij het Londensche publiek veroverd had zooals hij het Parijsche en het Berlijnsche publiek aan zijn voeten had weten te brengen.

Eindelijk verstomde het applaus.

Raffles en Charles stonden op om zich naar de koffiekamer te begeven. Maar een wenk van Mary Potts deed hen stilstaan.

Het jonge meisje verlangde blijkbaar het oordeel van Lord Aberdeen over den Italiaanschen zanger te vernemen.

Haar bleeke wangen vertoonden twee donkerroode vlekken, blijkbaar door de opwinding veroorzaakt.

Raffles wierp haar een knikje toe, ten bewijze

dat hij den wenk begrepen had en begaf zich, vergezeld door Charles naar de loge van den bankier.

— Nu mylord, hoe vindt gij Orlando Bartini? vroeg het jonge meisje, toen hij maar nauwelijks was binnengetreden. Is het niet verrukkelijk, niet overheerlijk, niet bovenaardsch?

— Bartini heeft een zeer fraaie stem, antwoordde Raffles bedaard.

De dochter van den bankier trok een pruilend gezicht.

— Is dat alles wat gij er van te zeggen hebt, mylord, vroeg zij toen zachtjes. Al mijn vriendinnen zijn in de wolken.

— Ik vind zijn stem ook werkelijk fraai, — maar ik ben geen vrouw, hernam Raffles bedaard.

— Gij hebt gelijk, mylord, merkte nu de bankier op, een kleine, dikke man met een vuurrood gezicht en stekende zwarte oogen. Ik vind al die uitingen van bewondering wel wat overdreven! Ik heb indertijd Raoul de Reské gehoord en die was zeker niet minder dan deze Italiaan, integendeel.

— En hij is te dik, liet mevrouw Potts er op volgen, terwijl zij zich met haar waaier koelte toewaaide.

— Dat geef ik u volmondig toe, mevrouw, voegde Raffles er aan toe. Ik heb mij laten zeggen dat onze vriend Bartini ieder jaar een lange kuur in Carlsbad doormaakt, maar van de resultaten valt niet veel te bespeuren.

Mary Potts had zwijgend toegeluisterd.

Het was duidelijk dat zij zich bitter gegriefd gevoelde door deze critiek op haar afgod.

Raffles die den indruk van zijn woorden bemerkte, en medelijden met het bleeke meisje had, zeide vergoedelijkend:

— Eigenlijk gezegd, komt het lichaamsgewicht er niet op aan. De hoofdzaak is dat hij een prachtige stem heeft! Ik heb eenige jaren geleden een Duitsche zangeres gekend, een der beroemdste sterren van Bayreuth, den muziektempe! waar jaren achtereen de muziekdrama's van Richard Wagner werden opgevoerd. Welnu, de arme vrouw woog minstens 160 kilo's en waar zij ook optrad begon het publiek bij haar eerste verschijning op het tooneel te lachen. Maar niet zoodra had zij de eerste noten gezongen of de lach verdween van ieders gelaat! Men zag niet meer de zwaarlijvige vrouw, — men hoorde alleen de verrukkelijke stem!

Mary Potts scheen door deze verklarende toelichting slechts weinig gesticht te zijn.

De Italiaansche tenor scheen voor haar de belichaming te zijn van alles wat schoon en fier was.

Men sprak nog eenigen tijd door over de

opvatting van den Italiaan, en daarop trokken Raffles en Charles zich weder met een buiging terug.

Langzaam slenterden zij naar de koffiekamer.

Zij gingen in een hoek staan vanwaar zij het aanwezige gezelschap goed konden overzien.

— Ik geloof dat dat arme kind smoorlijk verliefd is op onzen Bartini, zeide Charles zachtjes.

Raffles knikte.

— Daaraan valt niet te twifelen, zeide hij.

Zij wordt weliswaar omzwermd door een aantal aanbidders, maar zij weet maar al te goed, waartoe zij slechts een blik in haar spiegel behoeft te werpen, dat al die jonge lieden het uitsluitend op het geld van haar vader voorzien hebben. Dergelijke meisjes zijn meestal romantisch aangelegd en het is niet te verwonderen, dat zij in dien Italiaan met zijn prachtige stem, haar held en afgod ziet.

Juist kwam de vader van het meisje waarover zij spraken, binnen.

Blijkbaar wilde hij ook een trekje aan zijn sigaret doen.

Hij keek even rond en liep toen op een langen schralen heer, met fraai geverfd haar toe.

Raffles herkende hem dadelijk.

Het was een der steunpilaren van de beurs.

De twee heeren begroeten elkaar op hartelijke wijze en knoopten toen dadelijk een gesprek aan.

Een paar andere heeren, eveneens uit de finantieele wereld kwamen er spoedig bij staan.

Raffles en Charles stonden zoo dicht bij, terwijl zij met den rug naar hen toegekeerd hun koffie dronken, dat bijna geen enkel woord van het gesprokene hun ontging.

— Is het waar, dat Bartini zoo rijk is, vroeg nu de heer met het geverfd haar, terwijl hij zich tot Potts wendde.

— Buitengewoon, mijn waarde! Hij is buitengewoon zuinig, ja bijna gierig naar men zegt! Hij krijgt niet alleen een reusachtige gage, maar hij geeft bovendien lessen en ik verzeker u dat hij zich niet met minder dan twee en een half pond sterling per lesuur tevreden stelt!

— Wel verbazend, riep een der heeren uit. Weet gij dat zeker?

De bankier trok een eenigszins pijnlijk gezicht,

— Ik moet het wel zeker weten, want mijn dochter is op het onzinnige denkbeeld gekomen zanglessen bij den Italiaan te nemen!

— Lieve hemel — heeft mejuffrouw, uw dochter, dan zangtalent? werd er gevraagd.

— Dat schijnt zoo! antwoordde de bankier.

— Wat doet hij met zijn geld? vroeg er een.

— Hij koopt er heel soliede fondsen hoor, of hij plaatst het op een bank. Ik zelf heb twintig duizend pond sterling van hem in deposito

genomen en iederen morgen komt hij zich, met zijn eigen sleutel gewapend, in de safe overtuigen, of het geld nog wel in zijn loket kastje ligt!

De heeren barstten in lachen uit.

— Hij is zeker bang dat het wegloopt! riep er een uit.

— Wanneer gaat hij naar Amerika? vroeg een ander.

— Hij heeft hier in Londen vier gastvoorstellingen, en den morgen na de laatste voorstelling verwacht ik hem om hem zijn geld terug te geven, want des middags moet hij naar Dublin vertrekken, om de boot naar New-York te halen. Hij komt daar dan juist bijtijds aan om met de repetities voor een nieuwe opera te kunnen aanvangen.

— Een vreeselijk druk leven!

— Zegt dat wel, merkte een ander op! Het is onbegrijpelijk, dat Bartini er zoo dik bij blijft.

Potts liet zijn stem tot gefluister dalen en zeide toen

— Zegt dit vooral niet te hard waar mijn dochter bij is, want naar haar meening is de Italiaansehe tenor zoo slank als een den.

Nu verwijderden de heeren zich lachend.

Raffles en Charles draaiden zich nu om en zagen juist den bankier den kellner betalen en verdwijnen.

Raffles keek Charles glimlachend aan.

— Een zeer bruikbare inlichting, mijn jongen! zeide hij. Ik had reeds zoo iets gehoord, maar ik durfde er Potts niet op den man af naar vragen.

— Maar wat hebben wij eigenlijk aan die wetenschap? vroeg Charles.

— Wel, zij kon ons dienstig zijn bij de uitvoering van ons plan

— Je hebt er dus niet van afgezien?

— Minder dan ooit!

— En hoe zullen wij het beginnen?

— Me een souper!

— Wat? Denk je den Italiaan uit te noodigen?

— Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt! Integendeel, Bartini zal jou uitnoodigen!

Charles slaakte een zwaren zucht en hief zijn oogen ten hemel.

Toen bromde hij binnensmonds:

— Men kan zijn noodlot niet ontgaan!

De beide vrienden waren de laatstge blevenen in de koffiekamer.

Zij drentelden langzaam naar hun plaats terug.

Toen zij een blik wierpen in de loge van den bankier, zagen zij dat het gezelschap met een persoon vermeerderd was.

Het was kapitein Armstrong Davies.

HOOFDSTUK III.

VERLEIDINGSKUNSTEN.

Den volgenden dag maakten Raffles en Charles hun veldtochtplannen op.

De jonge man had zich in het onvermijdelijke geschikt, daar hij wel bemerkte, dat Raffles toch niet van zijn plan was af te brengen.

Het was ongeveer tien uur in den morgen en zij zaten beiden voor het geopende raam van de eetzaal.

— Ik heb je nog niet eens gevraagd of Bartini getrouwd is? vroeg Charles.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik geloof het haast wel, zeide hij. Al die Italiaansche tenors zijn getrouwd en hebben tusschen de twaalf en twintig kinderen! Dat schijnt een soort overlevering te zijn.

— En moet ik dan zoo een eerbiedwaardig huisvader het hoofd op hol brengen, riep Charles verontwaardigd uit.

Weer gingen de schouders van Raffles de hoogte in.

— Jij zult de eerste en ook niet de laatste zijn! Bovendien zitten zijn vrouw en kinderen meestal in Italië en ze komen er niets van te weten. En als zij er iets van te weten komen, dan trekken zij er zich niets van aan omdat zij het als een onvermijdelijk kwaad beschouwen. En laat ons nu eens over je uiterlijk praten.

Hij keek Charles even onderzoekend aan en hernam toen:

— Italianen hebben meestal een voorkeur voor eenigszins rossig haar en blauwe oogen, waarschijnlijk omdat men die in hun eigen land zoo weinig aantreft. De vrouwen in het oude Rome verfden zich reeds de haren om meer op Germaansche vrouwen te gelijken, van wie zij hadden opgemerkt, dat zij zeer in den smaak vielen van hun heeren en gebieders. Je begint dus met een fraaie rossige pruik uit te zoeken. Maak je gezicht tamelijk jong, maar wat ik je verzoeken mag, niet al te demonisch, want die brave Bartini lijkt mij in het geheel de man niet, om het in een vrouw te apprecieeren als zij iets duivelachtigs over zich heeft. Je zult hem moeten vangen door liefalligheid en ingetogen schroom.

— Ik zal er voor zorgen, zeide Charles zuchtend.

— Kies een chic gewaad, maar niet al te opvallend, want dan houdt Bartini je voor een gewone demi-mondaine en dan loopen wij gevaar dat alle kans verkeken is.

Plotseling stond hij op en klopte zich op het voorhoofd.

— Ik heb het gevonden, riep hij uit.

— Wat heb je gevonden? vroeg Charles, zonder echter veel geestdrift aan den dag te leggen.

— Je bent een getrouwde vrouw! riep Raffles. Die oefenen steeds meer aantrekkings-tracht uit, vooral op Italiaansche tenors!

— Ook dat zal ik met berusting dragen, zeide Charles op een toon van een slachtoffer, en wie zal mijn man zijn?

— Ik of heb je er iets tegen?

Het lag Charles op de lippen hem te antwoorden dat het hem totaal onverschillig was, maar hij bedwong zich en zeide:

— Ik vind het voortreffelijk!

— Dat blijft dus afgesproken! Ik ben een paardenhandelaar, reeds een weinig aan den aftandschen kant, en jij bent mijn bevallige gade, niet geheel en al afkeerig van een romantisch avontuurtje. Bevalt je dat?

Charles strekte de beide armen naar het plafond uit.

— De hemel hoort het mij getuigen dat het mij volstrekt niet bevalt, maar ik zal mij naar je wensch voegen.

Raffles barstte in lachen uit.

— Je moet het niet zoo tragisch opvatten en liever als een goede grap eide hij toen. En wees nu zoo goed om je te verkleeden, want de klucht gaat een aanvang nemen! Ik heb gehoord dat Batrini iederen morgen een wandelrit maakt in Hyde Park en wij kunnen dus het toeval dat jullie in elkaars armen voert, een weinig ter hulp komen.

Charles lachte tamelijk gedwongen en zeide toen:

— Wel, laten wij het dan als een grap beschouwen! Ik hoop alleen maar dat zij niet dramatisch eindigt — dat wil zeggen achter de tralies van een gevangenis!

Met deze woorden verliet de jonge man het vertrek.

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen en stak een nieuwe sigaret op.

Hij ging zijn plan nog eens in bijzonderheden na en bevond het voortreffelijk.

Daarop sprong hij veerkrachtig op en verdween naar zijn eigen slaapkamer, teneinde zich op zijn beurt te gaan vermommen.

Juist toen hij gereed was werd de tusschen-deur geopend.

Charles Brand verscheen op den drempel.

Dat wil zeggen — Raffles wist dat het zijn vriend moest zijn, maar ieder ander zou er geen oogenblik aan getwijfeld hebben of hij had een

jonge, bevallige vrouw voor zich!

Het was verbluffend om te zien met hoeveel gratie en gemak de jonge man het sierlijke amazonekleed droeg!

Zijn kleine handen en voeten kwamen hem weder uitstekend ten stade.

Hij had zijn jong rond gezicht met de uiterste zorg onder handen genomen.

De wenkbrauwen waren in een sierlijken boog getrokken.

De oogen waren grooter en schitterender gemaakt door een zeer dun laagje violetkleurige schmink op de oogleden, en een roode stip in iedere traanhoek.

De wimpers waren met de grootste zorgvuldigheid donker gemaakt.

Een teedere blos kleurde zijn wangen, te weeggebracht door schmink en poederkwast.

De pruik was voortreffelijk nagemaakt en omgaf zijn gezicht met haar jolige krulletjes.

— Daar ben ik, zeide Charles met zijn diepste baritonstem, terwijl hij met een paar dragonderstappen het vertrek binnenkwam.

Maar dadelijk daarop nam hij zijn fijnste falcetstemmetje aan, trippelde met kleine pasjes, lie zijn heupen wiegen, wierp Raffles een verleidelijken blik toe, en vroeg:

— Is het goed?

Raffles lachte vol bewondering.

— Het is uitstekend! zeide hij, je bent een geboren auteur! En zie ik er uit als een paardenhandelaar?

— Je zou niets anders kunnen zijn!

— Zooveel te beter! Op weg dan!

Raffles had zijn bevelen reeds gegeven.

Henderson had een paardenverhuurder in de buurt van het Hyde Park getelefoneerd en verzocht een paar zijner beste paarden te reserveren voor een dame en een heer die over een half uur bij hem zouden zijn.

Raffles en Charles verlieten de villa door het kleine poortje in den muur, dat zij altijd gebruikten als zij niet gezien wilden worden, riepen een huurauto aan en lieten zich naar het huis van den paardenverhuurder brengen.

Hier zochten zij twee van de fraaiste paarden uit die nog op stal waren.

Raffles hielp Charles in den zadel en steeg daarop zelf te paard.

Zij reden den stal uit en naar het beroemde Hyde Park.

Het was een verrukkelijke dag.

Talooze wandelaars, rijtuigen en ruitres bewogen zich door de breede lanen.

Al spoedig hadden Raffles en Charles zich laten opnemen in het drukke gewoel en het duurde ook niet lang of veler blikken rustten vol bewondering op de bevallige figuur van de

zoogenaamde amazone, hetgeen Charles allesbehalve aangenaam was, maar wat Raffles groot genoeg deelde, daar het hem bij zijn plannen hielp.

Na een paar rondgangen te hebben gemaakt, riep Raffles eensklaps uit:

— Daar komt hij aan! Op dat groote witte paard.

Inderdaad, in de verte kwam Orlando Bartini in een handgalopje aanzetten.

Hij was gezeten op een grooten Mecklenburger en het mocht een raadsel heeten hoe hij met zijn korte dikke beenen dit geweldige dier in bedwang wist te houden.

Op eenigen afstand achter hem reed een soort groom, in een opzichtige livrei gestoken.

— Alles voor reclame! bromde Raffles.

— Goede hemel wat ziet de man er uit! riep Charles. Hij lijkt wel de directeur van een reizend circus.

Het moet gezegd worden dat de beroemde tenor daar werkelijk wel een weinig op geleek.

Hij droeg een spanbroek van wit hertenleer, een zwart fluweelen jeket met gitten knopen, hooge rijlaarzen met glimmende schachten en een prachtige cylinder.

— Kan ik nog terug! kreunde Charles.

Het klonk als een noodkreet!

Maar onverbiddelijk klonk het terug:

— Onmogelijk de teerling is geworpen! Doe je plicht of we worden kwade vrienden!

De groote Mecklenburger kwam naderbij.

Blijkbaar was hij op eigen houtje in stap overgegaan.

Bartini lichtte zijn hoed en veegde zijn voorhoofd droog.

Het was duidelijk dat deze lichaamsinspanning, lang loortgezet, een uitstekende vermageringskuur zou zijn.

Nog slechts weinige meters scheidden de beide vrienden van den Italiaanschen tenor.

Toen liet Charles zijn karwats vallen.

Hij slaakte een lichten kreet en hield zijn paard in.

Bartini had het vallen van de karwats gezien, en scheen besluiteloos.

Hij was een galant man — de amazone was zeer schoon — maar de afstand van den paardenrug was zeer groot.

De zoogenaamde paardenhandelaar was doorgereden.

Achter zijn rug klonk een verwijtend stemmetje:

— Maar Archibald! Zie je niet dat mijn karwats gevallen is?

Raffles hield op zijn beurt zijn paard in.

Een norsche uitdrukking vertoonde zich op zijn gelaat.

Hij bromde iets in zichzelf en scheen toen naar iemand om te zien die de karwats zou willen oprapen.

Men bevond zich juist op een tamelijk eenzame plek en wandelaars mochten zich niet op het ruiterspad bewegen.

Toen nam de Italiaan een kort besluit.

Hij wierp nogmaals een blik op het gelaat van de amazone, sloeg zijn rechterbeen over den rug van het geweldige paard en liet zich op den grond glijden, niet zonder gevaar voor zijn hooge hoed, dien hij nog op het laatste oogenblik voor een va wist te behoeden.

Hij liet het paard waar het was, liep op de karwats toe, nam haar op en reikte haar met een buiging over.

De paardenhandelaar keek met een zuur gelaat toe.

De amazone echter neeg allerbevalligst een zeide met haar fijn hoog stemmetje :

— Ik dank u duizendmaal, mijnheer !

En daarbij daalde een blik uit de blauwe oogen op den Italiaanschen tenor neder, die hem als vastgenageld deed staan.

— O, het was een geringe moeite, signora, zei hij, terwijl hij nogmaals zijn hoed afnam, in buitengewoon slecht Engelech.

Toen wendde hij zich weder naar zijn paard.

Het dier was rustig op dezelfde plaats blijven staan.

Bartini trad er op toe en greep het zadel.

Maar deze beweging scheen hem de ontzaglijke hoogte van het dier eerst goed tot bewustzijn te brengen.

Hij leek te aarzelen.

Toen tilde hij den linker voet op, waarschijnlijk met de bedoeling hem in den stijgbeugel te plaatsen.

Zoo ver kwam het echter niet.

De Mecklenburger scheen van dit getreuzel genoeg te hebben.

Hij schudde zijn kop eens en deed een paar stappen voorwaarts.

In allerijl moest Bartini zijn steunpunt los laten, waarbij zijn hoed opnieuw groot gevaar liep.

Toen wierp hij een woedenden blik achter zich.

Blijkbaar zocht hij naar den groom.

Hij bromde den man op gedemten toon woedend een paar Italiaansche woorden toe.

Deze steeg op zijn beurt af en greep het witte paard bij den toom.

Charles deed alsof hij van dat intermezzo niets gezien had, maar Raffles liet een spottend lachje hooren.

— Mijn waarde heer, zeide hij, ik ben u erkentelijk voor den dienst dien gij aan mijn vrouw hebt bewezen, maar ik wil u zeggen, dat

die Mecklenburger tweemaal te groot voor u is ! Gij zoudt misschien beter doen als gij u een Shetlandsche poney kocht. Ik ben paardenhandelaar van kindsbeen af en ik weet wat ik zeg.

De Italiaansche tenor was door deze onverwachte toespraak zoo verbluft dat hij in het eerst geen woord kon uitbrengen en stokstijf naast zijn paard bleef staan.

Maar de Amazone kwam hem te hulp.

Met haar liefste stemmetje zeide zij :

— Geef u niet zooveel moeite, mijnheer Bartini en let maar niet op wat mijn man zegt !

De tenor wierp de gewaande amazone een blik toe, vervolgens een woedenden op den paardenhandelaar en vroeg toen verrast :

— Gij kent mij, mevrouw ?

— Wie zou u niet kennen, ik ben natuurlijk gisteren avond aanwezig geweest bij de première !

Bartini boog gevleid.

Hij wierp een vurigen blik uit zijn zwarte oogen op de amazone en zei :

— Ik hoop, dat gij u den gang naar de opera niet beklaagd hebt !

— Hoe dufft gij dat veronderstellen ! Ik heb genoten als nooit te voren ! En ik kan u niet zeggen, hoe het mij verheugt dat het toeval ons met u in kennis heeft gebracht ! Hoe jammer dat gij weer zoo spoedig vertrekt.

— Over drie dagen, mevrouw, zeide de Italiaan haastig.

— O, maar dan hebt gij ook nog wel gelegenheid ons een bezoek te komen brengen, mijnheer Bartini, hernam de amazone, terwijl zij Bartini vriendelijk toelachte.

— Daar zal mijnheer Bartini maar weinig tijd voor hebben, zeide de paardenhandelaar brommend.

Een verwijtende blik uit de oogen van zijn echtgenoot legde hem het zwijgen op.

— Dat hoop ik toch niet, mijnheer Bartini, vroeg zij, terwijl zij zich voorover boog om den Italiaan onderzoekend aan te zien.

— Ik heb het weliswaar tamelijk druk, signora, maar het zal mij een groot genoegen zijn mijn opwachting bij u te komen maken.

— Hedenmiddag nog ?

— Hedenmiddag

Charly klapte in de handen.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Dat is waar klonk zijn hooge heldere stem, gij weet nog niet eens wie wij zijn !

Weer kwam Raffles tusschenbeiden.

— Ik heet Joseph Adams, zeide hij brommend. Mijn beroep is paardenhandelaar met uw verlof ! Ik leverde omtrent alle paarden voor het Engelsche leger ! Wij wonen in de

Oxfordstreet no. 21.

De Italiaan had een notitieboekje te voorschijn gehaald en noteerde het adres.

De paardenhandelaar en zijn echtgenoot hadden de teugels weer aangetrokken.

De Italiaan wierp een bevallige amazone nogmaals een hartstochtelijken blik toe, nam zijn glanzende hoogen hoed af en boog diep.

— Tot weerziens dus, mijnheer Bartini! klonk het zilveren stemmetje van de amazone.

— A rivederci, signora, antwoordde de Italiaan.

De gewaande paardenhandelaar lichtte even zijn hoed af en reed weg.

Nadat zij reeds een tiental meters verder waren wendde Charles den blik achterwaarts en zag juist hoe de Italiaansche tenor wanhopige pogingen in het werk stelde om met de hulp van zijn bediende weder op den rug van zijn onmetelijk paard te klimmen.

De jonge man kon slechts met moeite een proestbui weerhouden.

Raffles wierp hem een strengen blik toe.

— Blijft als ik je verzoeken mag in je rol! Het gaat nu opperbest, maar alles zou bedorven zijn als de Italiaan zag dat je hem voor den mal hield, want er is geen enkel teeder gevoel tegen spot bestand.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

DE MIJN WORDT AANGELEGD.

Raffles bezat in de Oxfordstreet een van die vele huizen, die hem steeds van groot nut waren geweest bij de ten uitvoerlegging van plannen zooals hij er nu een op touw had.

De meeste tijd van het jaar stond het leeg.

De meubels waren dan met hoezen overtrokken.

In de portierswoning huisde dan een oude huisbewaarder die niet beter wist, of het huis behoorde aan den heer Joseph Adams, groot-handelaar in paarden, die echter meestal op een zijner pachthoeven in Sussex woonde.

Wanneer Raffles dit noodzakelijk achtte en voornemens was het huis gedurende eenige dagen te betrekken, dan zond hij den ouden man een telegram, de hoezen werden van de meubels genomen, een paar schoonmaaksters togen aan het werk en reeds een paar uren later kon de woning betrokken worden.

Zoo was het ook nu gegaan.

En toen Charles en Raffles nog altijd goed vermomd vroeg in den middag het huis betraden, vonden zij alles gereed.

De dochter van den huisbewaarder fungeerde zooals gewoonlijk als dienstmeisje.

De beide mannen gingen zich aanstonds verkleeden waartoe de ruim voorziene garderobe hun volop gelegenheid verschaftte.

Charles legde het amazonekleed af en stak zich in een sierlijk toilet.

Raffles verwisselde op zijn beurt zijn rij-kostuum tegen een jacquet.

— Zie ik er goed uit? vroeg hij, nadat hij de laatste hand aan zijn toilet had gelegd.

— Voortreffelijk! antwoordde Raffles vol bewondering. Als ik niet zeker wist dat het Charles Brand was zou ik je voor een bevallige vrouw aanzien!

Charles slaakte een zucht.

— Ik wilde toch wel dat het goed en wel achter den rug was, klaagde hij.

— Kom, het is een goede grap, hernam Raffles en zu zal ik een gaan zien of alles voor de feestelijke ontvangst in orde is.

In den kleinen ontvangsalon ontvingen de beide vrienden even later den Italiaan.

Hij droeg een paarlgrijze pantalon, een licht kleurig vest en een keurig gesneden jacquet, in welks knoopsgat een groote orchidee stak.

Zijn dikke handen waren omkneld door kanariegele handschoenen.

Mevrouw Adams ontving hem met uitgezochte beleefdheid.

De heer Adams echter scheen de eer van het bezoek niet op den waren prijs te stellen.

Hij was tamelijk stilzwijgend en scheen zich, om het in het kort te zeggen, tamelijk erg te vervelen.

Maar het gesprek tusschen zijn echtgenoot en den Italiaan vlotte uitstekend.

Beiden bleken van dezelfde muziek te houden.

Beiden kenden dezelfde steden van Italië.

En de Italiaan was bepaald in de wolken toen hij tot de ontdekking kwam dat zijn gastvrouw zeer goed Italiaansch sprak.

Vol geheime vreugde zag Raffles dat Bartini als een blinde in den strik liep die voor hem was uitgezet.

Het was duidelijk dat de liefalligheid van zijn gastvrouw een onuitwischbaren indruk op hem maakte.

Nu en dan verliet Raffles onder een of ander voorwendsel het vertrek.

En telkens als hij terugkeerde maakte hij de ontdekking dat de Italiaan plotseling ophield in een zin, en blijkbaar over een ander onderwerp begon, terwijl de gewaande jonge vrouw met neergeslagen oogen zat te luisteren.

— Het gaat prachtig, bromde Raffles bij zich zelf. Men zegt wel eens dat tenoren het recht hebben om meester te zijn, maar ik geloof dat onze vriend wel een weinig misbruik van dat recht maakt!

Intusschen waren het voor den armen Charles zeer onaangename oogenblikken!

Het was hem maar al te duidelijk dat de vrouw van Joseph Adams een overweldigenden indruk op den tenor had gemaakt!

Toch viel hij geen oogenblik uit zijn rol.

Toen de Italiaan wegging scheen hij in zaligheid te zwemmen!

Raffles keek den man met een eigenaardigen blik door het raam na, maar Charles rukte zich met een woedende beweging de pruik van het hoofd, nam zijn rokken bij elkaar en begon met groote stappen het vertrek op en neer te loopen.

— Het is een schandaal! zeide hij. Het schreit ten hemel! Ik houd het nooit uit!

— Kom, kom, je overdrijft, voegde Raffles hem toe. Als je nu al, klaagt wat zal het dan niet worden als je met den man moet soupeeren!

Charles bleef midden in zijn wandeling stil staan.

— Soupeeren! herhaalde hij toonloos, en met een diepe stem die zonderling contrasteerde met zijn gelaat: Wat bedoel je daarmee?

Raffles fronste eenigszins ongeduldig de wenkbrauwem.

— Kom, kom, houd je niet van den domme ! Ik hoop dat je onze plannen niet ter elfder ure in duigen zult doen vallen. Je bent toch onze afspraak niet vergeten ? Je moet den man het sleuteltje van zijn safe weten te ontfutselen en vervangen door een ander dat ik morgen zal maken !

Charles liet zich in een stoel vallen.

— Het is vreeselijk, bromde hij.

Raffles haalde de schouders op.

— Je bent een wonderlijke kerel, je deinst er volstrekt niet voor terug met het geweer in de hand een leeuw tegemoet te treden. en je bent bang voor dien Italiaan ?

— Hij is erger dan een leeuw, riep Charles uit. Als je de oogen van den kerel gezien had !

Maar Raffles deed alsof hij niets gehoord had.

— Heb je hem gezegd dat we morgen weder naar hem gaan luisteren ?

Charles knikte.

— En wat antwoordde hij ?

— Hij heeft ons beiden te soupeeren gevraagd !

— Uitmuntend ! Morgen herhalen we dat spelletje — maar dan ben ik er niet bij ! Laat de man een paar glazen wijn te veel drinken — de rest is kinderspel voor je !

Er kwam een wraakzuchtige uitdrukking op het gelaat van den jongen man !

Hij balde de vuisten en zeide :

— Ik verzeker je dat hij mij dat betaald zal zetten !

— Dat laat ik aan jou over, hernam Raffles kalm. Als je maar zorgt, dat je dat sleuteltje van dien dikken Don Juan in handen krijgt.

— Ik zal mijn uiterste best doen, zeide Charles, terwijl hij zuchtend weder opstond, maar ik kan niet voor de gevolgen instaan ! En nu zou ik tot vanavond gaarne weer Charles Brand zijn, want die vrouwenkleeren hangen mij de keel uit.

— Ze staan je anders voortreffelijk, zeide Raffles met een effen gelaat.

Charles wilde iets zeggen.

Er kwam echter slechts een ongearticuleerd geluid over zijn lippen.

De goede jongen was zoo uit zijn humeur, dat hij bijna niet kon spreken.

Hij stormde de kamer uit en ging in het groote slaapvertrek hoed en mantel aan doen.

Een uur later zaten de beide vrienden weder in de bibliotheekzaal van de villa in Cromwellstreet.

Het slechte humeur van Charles Brand scheen geheel verdwenen te zijn nu hij zich weder in

zijn manskleeren kon bevinden.

In den loop van den middag vervaardigde Raffles met weinig moeite een koperen sleuteltje zooals ze meestal gebruikt worden om het deurtje van een loket in een safe te openen.

Hij hield het Charles voor en zeide :

— Dat is ruimschoots voldoende. Het verschil met het goede sleuteltje zal pas aan het licht komen als hij dit probeert !

Charles liet het kleine koperen sleuteltje in zijn zak glijden.

— Maar hoe kom ik het nummer van zijn loket te weten ? vroeg hij plotseling.

— Dat staat meestal in den baard van den sleutel gegraveerd, Charles. Als dat echter niet het geval mocht zijn, vertrouw ik genoeg op je schranderheid om het op een andere wijze te weten te komen. En als je dat niet gelukt — dan weet ik toch nog wel een middel !

Even zwegen de beide vrienden.

Toen vervolgde Raffles :

— Ik heb van middag in de Club iets vernomen, wat je taak veel zal veraangenamen !

— Wat dan ? vroeg Charles.

— Bartini heeft inderdaad een wettige gade in Milaan !

— Zoo'n schavuit ! riep Charles uit.

— En niet alleen een vrouw, maar ook zes kinderen !

— Lieve hemel ! kwam Charles. En durft de man dan nog andere vrouwen het hof maken ?

— Dat schijnt zoo, zeide Raffles droogjes.

— Maar dan zal ik hem dat inpeperen !

— Dat hoop ik ! kwam Raffles.

Hij liet een kort lachje hooren en vervolgde toen :

— Ik hoop maar dat uit de klucht geen drama zal komen !

— Hoezoo ?

— Wel. Mary Potts is immers smoorlijk verliefd op den Italiaan !

— Dat is waar ook ! riep Charles verschrikt uit. Zij zal mij toch geen kogel door het hoofd jagen ?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Daar is zij te mager voor, zeide hij kalm. Ik geloof niet dat zij van een constitutie is om tot dergelijke uitersten over te gaan.

— Zegt dat niet, hernam Charles die maar half overtuigd was. Juist magere menschen zijn het eerste geneigd om naar dolk of vuurwapen te grijpen. Dikke menschen laten veel meer over hun kant gaan.

— Nu, dat zullen wij moeten afwachten !

— Afwachten ? je spreekt er makkelijk over ! Ik ben er volstrekt niet op gesteld om ter wille van die marcaroni-eter een dolk tusschen de ribben te krijgen !

— Daarvoor zal kapitein Davies wel waken ! hernam Raffles bedaard.

— Kapitein Davies ? Wat heeft die er mede te maken. vroeg Charles verwonderd.

— Meer dan je misschien denkt ! de man wil de schoonzoon worden van den bankier !

— Hoe weet je dat ?

— Het is het praatje in de Club, en gisteren heb ik op hem gelet toen hij in de loge van het echtpaar Potts was ! Hij moet een protégé zijn van mevrouw Bradell.

— Ik dacht echter dat hij een oogje op haar had ?

— Dat dacht ik oorspronkelijk ook — maar zij schijnt niet rijk genoeg naar zijn zin te zijn.

— Maar dat wordt een heel familie-drama, riep Charles wanhopig uit. Er zal bloed vloeien !

— Het zal zoo'n vaart niet loopen ! meende Raffles !

— Maar is die Davies dan een fortuinjager ?

— Zoo vat men het althans in de Club op.

— En heeft hij eenige kans bij Mary Potts ?

— Hoogenaamd niet !

— Als dat maar goed afloopt, hernam Charles op somberen toon. Ik voorzie allerlei tweegevechten en andere narigheid.

— Dat zullen we rustig afwachten, mijn jongen, ging Raffles kalm voort. In ieder geval zul je zelf niet behoeven te vechten !

— Alles goed en wel — maar denk je dat ik het op mijn rekening wil hebben dat Kapitein Davies, die wel een voortreffelijk schutter zal zijn, den Italiaan tot een zeef schiet ?

— Zoover zal het niet komen, hernam Raffles op geruststellenden toon. Dan zou de grap wel wat te ver zijn gedreven !

— Een waar woord ! merkte Charles ironisch op.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Het wordt langzamerhand tijd om ons te kleeden, Signora !

— Waar dineeren wij ?

— Vraag je dat nog ? natuurlijk in het hotel waar de dikke tenor logeert !

Charles maakte een moedeloos gebaar.

— Ik verzet mij niet langer, zeide hij. Laat het noodlot zich dan maar aan mij voltrekken.

— Dat is taal ! geloof mij — het noodlot heeft het altijd aan het goede einde !

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek om zich in avondtoilet te gaan steken.

Charles begaf zich naar zijn slaapkamer om daar met een bezwaard hart zijn vrouwenkleeren weder aan te trekken.

De twee vrienden verlieten de villa weder door de poort in den tuinmuur, waar zij zeker waren niet te zullen worden gezien en lieten zich met een huurauto naar het Savoye Hotel

brengen, waar de beroemde Italiaansche zanger zijn intrek had genomen.

De eetzaal was reeds tamelijk vol bezet.

De speurende blikken van Raffles hadden echter spoedig den Italiaan ontdekt, die in gezelschap van zijn impressario dincerde, en het binnenkomende paar nog niet had opgemerkt.

Hij wist het zoo aan te leggen dat zij beiden een plaats vonden aan een nog onbezet tafeltje dicht in de buurt van den tenor.

Nu had Bartini hen ook opgemerkt.

Hij stond onmiddellijk op, kwam naar hen toe en maakte Charles in zijn gebroken Engelsch eenige complimenten, die met een betooverend lachje in ontvangst werden genomen.

— Gij herinnert u toch wel onze afspraak, Signora ? vroeg hij.

— Zou ik die vergeten hebben, mijnheer Bartini ? Neen, we rekenen stellig op uw gezelschap na afloop van de voorstelling.

De Italiaan wierp een snellen blik op den gewaanden paardenhandelaar die zwijgend toekeek.

— Houd mijnheer van de opera ? vroeg hij met een zoetsappig lachje om zijn dikke lippen.

— Ik houd het meest van opera's, mijnheer, waarin paarden voorkomen, zooals „Aida" en „Rienzi" antwoordde Raffles. Maar er is een soort opera die ik boven alle andere stel.....

— En mag men weten welke die zijn ?

— De opera's die nog geshreven moeten worden, mijnheer.

Na deze uitspraak nam Raffles het menu ter hand en bekommerde zich verder niet om den tenor.

Deze zag hem een oogenblik sprakeloos aan en wendde zich toen fluisterend tot Charles met de vraag :

— Heeft mijnheer uw echtgenoot op alle gebied van kunst zulke krasse meeningen, Signora ?

Charles haalde met een vermoeid gebaar de schouders op.

Over zijn waaier heen wierp hij den lezenden Raffles een minachtenden blik toe.

— Mijn echtgenoot stelt alleen belang in paarden, honden en portwijn, mijnheer Bartini !

— En zijn schoone vrouw ? fluisterde de Italiaan vol hartstocht.

Charles antwoordde niet, maar de blik die den Italiaan trof sprak boekdeelen !

Met het hart van zalige vreugde vervuld, nam de Italiaan weer afscheid en ging naar zijn tafeltje terug, nadat was afgesproken dat het echtpaar hem na afloop van de voorstelling in een bekend fijn wijnrestaurant in de Oxfordstreet zou wachten.

De kellner bracht het bestelde en Charles en

Raffles gebruikten tamelijk zwijgend het diner, daar zij zeer goed bemerkten dat de Italiaan bijna geen oog van hen afwendde.

Het was dus zaak voor beiden om in hun rol te blijven, Raffles in die van den onopgevoeden paardenhandelaar, Charles in die van de veronachtzaamde ongelukkige jonge vrouw.

De Italiaan vertrok het eerst, daar hij zich voor de voorstelling moest gaan kleeden en nu konden Raffles en Charles ten minste vrijer met elkaar spreken.

— Onze vriend de Italiaan is stapelgek!

Met deze uitspraak leidde Raffles het gesprek in.

— Er komen ongelukken, merkte Charles op.

— Geen questie van, daarvoor zal ik wel een stokje steken!

— Het is mij onbegrijpelijk dat de man niet ziet dat hij geen vrouw voor zich heeft!

— Kom Charles, nu doe je je zelf groot onrecht aan! Je tooneelspelerstalent is verbazend en er is werkelijk een zeer goed acteur aan je verloren gegaan!

— Geloof je dat?

— Ik scherts niet. Zelfs nu ik vlak tegen over je zit en weet wie je bent, zou ik van tijd tot tijd mijn oogen willen uitspreiden, in de overtuiging dat ik moet droomen! Je kapsel — je kostuum — je kleine handen — je geheele manier van doen zijn die van een vrouw! En het vreemde is, dat je in het gewone leven juist niets verwijfde over je hebt! Maar kom, nu wordt het ook voor ons tijd om heen te gaan!

De kellner kreeg bevel om een huurauto te bestellen en even later waren de beide vrienden op weg naar het operagebouw.

Ook ditmaal was de zaal weder geheel uit-

verkocht.

Thans werd „Faust” opgevoerd.

De zaal bood denzelfden schittereden aanblik als den vorigen avond.

Drie loges verder was de geheele familie Potts gezeten — Vader, moeder en dochter.

En in de loge daarnaast zat mevrouw Bradell, vergezeld door haar protégé, kapitein Davies. Raffles had dit alles met één oogopslag gezien.

Hij stootte Charles onmerkbaar aan.

Deze wendde zich naar Raffles om en zeide fluisterend achter zijn waaijer:

— Weet je, wat mij daar invalt?

— Zeg eens op.

— Wij zitten in de loge van Lord Aberdeen!

— Wat zou dat? Die geeft zijn loge immers herhaaldelijk aan vrienden in bruikleen!

Nu vestigde Charles zijn aandacht op het tooneel, want juist ging het scherm onhoog.

Faust uitte zijn droeve klacht. Mephisto verscheen en beloofde hem een aardsch paradijs — en het scherm daalde.

Opnieuw had Bartini een groote overwinning behaald ofschoon het Middeleeuwsche gewaad hem erbarmelijk slecht kleedde.

Toen het weder licht in de zaal was, zag Raffles dat Kapitein Davies in de loge van de Potts was overgegaan.

Hij boog zich naar Charles over en fluisterde:

— Hij is er al heelemaal als kind in huis, merk je wel?

— Mogelijk — maar Mary schijnt het kind toch niet bijzonder vriendschappelijk gezind te zijn! Zij gunt den man ternauwernood een blik.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK V.

EEN VERRASSING.

Na afloop vvn de voorstelling begaven Raffles en Charles zich naar het wijnrestaurant in de Oxfordstreet, waar het souper zou gebruikt worden.

Zij keken eenigszins verwonderd op toen zij ternauwernood vijf minuten later Mary Potts zagen binnentreden, vergezeld door haar ouders.

Maar hun verwondering nam nog toe, toen de deur openging en toegang verschafte aan kapitein Davies.

Raffles en Charles keken elkaar verwonderd aan.

— Het lijkt wel een beetje op „Midzomernachtdroom” van Shakespeare, merkte Raffles zachtjes op. Daarin loopen de geliefden ook elkander voortdurend na.

— Ja — maar er is een klein verschil: Een van de geliefden schijnt het volstrekt niet op prijs te stellen dat zij wordt nagelopen! Kijk eens, onze kapitein zoekt rond en stevent nu lijnrecht op het tafeltje van de bankiersfamilie af!

— Ja, hij is zeer voortvarend!

— Hij schijnt dus ernstigd bedoelingen te hebben!

— Zou men niet ernstige zijn tegenover een zoo goed gevulde brandkast? vroeg Raffles spottend.

— Papa en mama Potts schijnen den jongen kapitein met een gunstig oog aan te zien!

— Dien indruk kreeg ik ook.

— Zie, nu maakt hij een diepe buiging en neemt aan hun tafeltje plaats.

Op dat oogenblik kwam de kellner om de bestelling te noteeren.

Raffles zocht met verijnden smaak het souper uit.

— Ken je mijnheer Bartini, kellner? vroeg hij toen.

— Hij komt hier dikwijls, mijnheer.

— Geleidt hem dan naar ons tafeltje zoodra je hem ziet.

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer.

Raffles en Charles zaten half achter een manshoog schot verborgen en konden in een grooten spiegel duidelijk het tafeltje van de familie Potts waarnemen.

Zij moesten bijna een half uur wachten toen de Italiaansche tenor eindelijk binnenkwam.

Met een glans van vreugde op zijn pafferig gelaat kwam hij naar het echtpaar toe.

Raffles ontving hem tamelijk brommerig, maar de zoogenaamde mevrouw Adams was

een en al beminnelijkhied.

De kellner nam den tenor jas en hoed af.

Alvorens te gaan zitten, wierp Bartini een vluggen blik om zich heen, en even bleven zijn oogen gevestigd op het kleine groepje aan het tafeltje van zijn bankier.

Toen maakte hij een korte buiging voor Mary Potts, knikte den bankier vriendschappelijk toe en nam plaats.

Hij was vol uitgezochte attenties voor de jonge vrouw aan zijn zijde, en richtte tot Raffles niet vaker het woord dan volstrekt noodzskelijk was om niet onbeleefd te schijnen.

Tegen het dessert vroeg de tenor:

— Gij reist zeker veel voor uw beroep, mijnheer Adams?

— Meer dan mij lief is, mijnheer, bromde Raffles.

Hij wierp een blik op zijn horloge en vervolgde:

— Als gij mij de gulle waarheid vraagt zou ik het niet al te laat willen maken — ik moet morgenochtend om zeven uur opstaan! Om half negen vertrekt mijn trein naar Schotland, waar ik een volle week zal moeten blijven!

De tenor wierp een snellen blik op Charles die met voorgewende verlegenheid het hoofd boog.

Er verscheen een uitdrukking van trotsche zegepraal in de donkere oogen van den tenor.

Hij wist zich echter te beheerschen en zeide:

— Dat zullen onplezierige dagen voor mevrouw zijn!

Raffles haalde onverschillig de schouders op.

— Zij is er aan gewend, zeide hij. Bovendien heeft zij veel vrienden en kennissen.

Gedurende dit korte gesprek had Raffles herhaaldelijk een blik naar het tafeltje van de Potts geworpen.

En daarbij had hij opgemerkt dat Mary bijna geen blik van den Italiaanschen tenor afhield.

Blijkbaar werd het arme kind verteerd door jalouzie.

Charles moest er om lachen, maar in den grond van zijn hart gevoelde hij toch medelijden met het arme meisje, want hij wist maar al te goed det de Italiaansche operazanger in het geheel niet op haar lette.

Die had alleen maar oog voor de schoone jonge vrouw van den paardenkoopman.

Op zijn beurt scheen kapitein Davies de belangstelling, welke Mary in den Italiaanschen tenor stelde, allesbehalve gunstig op te vatten.

Hij schoof nu en dan ongeduldig op zijn stoel heen en weer, wisselde eenige woorden met den bankier of diens vrouw en wierp een verachtelijken blik op den man, dien hij als zijn medeminnaar beschouwde.

Het was een merkwaardige comédie!

Het was duidelijk dat de menschen die in dit familiedrama medespeelden, van elkanders gevoelens volstrekt niet op de hoogte waren.

Raffles had intusschen een notitieboekje uit zijn rokzak gehaald en er in gebladerd.

Toen wendde hij zich tot Charles en zeide:

— Houd mijnheer even gezelschap, Jeane. Ik heb nog vergeten naar mijn vriend Green te telefoneeren, Neem het mij niet kwalijk, mijnheer Sardini — ik ben aanstonds weder terug!

— Bartini, heet ik, verbeterde de tenor, terwijl hij een hooge borst zette.

— Dat is waar ook, ik had het vergeten.

Raffles verwijderde zich.

Charles keek hem met den schrik in het hart na.

En daartoe had hij alle redenen, want ternauwernood was Raffles uit het gezicht of de Italiaan opende het vuur uit alle batterijen van zijn minziek hart, en trachte de vesting stormenderhand te nemen!

Het was voor den armen Charles een zeer onaangenaam kwartier.

En de arme jongen gevoelde zich nog des te ongelukkiger, omdat hij onder het spelen van zijn rol door zeer goed had opgemerkt dat Mary Potts die met opzet een andere plaats opgezocht dat om hem des te beter in het oog te houden, voortdurend haar blikken op den tenor en op hem zelf gevestigd hield.

Hij slaakte een zucht van verlichting toen hij Raffles zag terugkeeren.

Maar toen lag er ook een glans van zegepraal op het dikke gelaat van den zanger!

Hij had zoeven van de jonge vrouw verkregen dat zij morgennacht in dit zelfde wijnhuis, en chambre séparée met hem zou soupeeren.

Hij was de koning te rijk!

Slechts met moeite wist hij zijn overwinning voor den paardenkoopman te verbergen.

Deze scheen echter volstrekt niets te hebben bemerkt.

Hij wendde zich tot den tenor en zeide terwijl hij weder plaats nam:

— Ik hoop dat de tijd u niet te lang gevallen zal zijn, mijnheer Lordini!

— Bartini, verbeterde de zanger, met opeengeklemden tanden.

— Dat is waar ook, hernam Raffles. Hoe komt het toch dat ik dien wereldberoemden naam maar steeds vergeet. Maar nu wordt het

toch waarlijk tijd dat ik ga. Het is bijna half twee!

Charles stond vlug op, zeer verheugd dat er een einde kwam aan de marteling.

Bartini echter scheen zich slechts met moeite van deze plek los te scheuren.

Maar reeds kwam de kellner met jassen en mantels aandragen.

Toen zij het wijnhuis verlieten wierpen Raffles en Charles nog een laatsten blik op het tafeltje waaraan de familie Potts gezeten was.

Het jonge meisje keek Charles met een onheilspellenden blik in haar fletsblauwe oogen na.

Zij scheen haar kleine vuisten gebald te hebben.

Voor de deur van het wijnhuis nam de tenor afscheid, maar niet nadat hij een smeekenden blik op de jonge vrouw had geworpen.

Hij drukte krachtig en met een veelzeggend knikje haar hand en wendde zich toen tot den echtgenoot met de opmerking:

— Ik zal u waarschijnlijk niet meer zien, mijnheer Adams, daar ik reeds lang vertrokken ben als gij van uw zakenreis terugkeert. Ik hoop echter dat gij een goede herinnering aan mij zult bewaren.

— Een uitstekende herinnering, mijnheer Vermicelli!

— Mijn naam is Bartini, riep de tenor woedend uit.

— Juist — juist, ik wist het wel, hernam de gewaande paardenkoopman onverstoort.

Hij drukte den tenor de hand, zoodat deze een kreet van pijn ternauwernood kon wederhouden en stapte daarna met de jonge vrouw in de bestelde auto.

Zoodra zij uit het gezicht waren liet Charles zich achterover in de kussens vallen en barstte in lachen uit, zoodat de tranen hem over de wangen rolden.

— Het doet mij genoeg dat je de zaak van den humoristischen kant begint op te vatten, mijn jongen, zeide Raffles kalm. Dat is ook de eenige goede manier.

Charles veegde zijn lachtranen af.

— Ik wil wel zeggen dat ik er niet den heelen avond zoo over gedacht heb. De kerel was stapel gek.

— Zooveel te beter! des te minder last zul je morgen met hem hebben.

— Was dat maar eenmaal voorbij! zuchtte Charles.

— Het zal alleen van je eigen handigheid afhangen of het kort of lang duurt.

— En wat doe jij morgen?

— Wel morgen, ik ben morgen weder Lord Aberdeen. De paardenkoopman Adams heeft afgedaan.

De beide vrienden zwegen even en toen vervolgde Charles.

— Heb je wel op de kleine comédie aan het andere tafeltje gelet ?

— Ja zeker ! Dat arme meisje is smoorlijk verliefd op dien zingenden dikzak.

— En Davies dan ! Hij was woedend en hij zou dien tenor met graagte een pak slaag hebben gegeven.

— Geen wonder ! Hij vreest dat de Italiaan onder zijn duiven schiet.

— Als hij dat denkt is hij niet goed wijs, want hij weet toch wel dat Bartini getrouwd is en zes kinderen heeft.

— O, dat behoeft volstrekt geen beletsel te zijn, het is meer gezien dat een Italiaansche tenor met een half dozijn kinderen het huwelijk onmogelijk heeft gemaakt van een meisje dat haar zinnen op hem had gezet.

Spoedig stond de auto stil voor het huis in de Oxfordstreet.

Met een zucht van verlichting wierp Charles de vrouwenklederen van zich af.

Raffles klopte hem bemoedigend op de schouders.

— Nog een keer dan is het gedaan !

— Gelukkig !

— Kom, je moest liever trots zijn op de schitterende wijze waarop je je rol vervult. Ik bewonder je ! Je falsetstem klinkt juist als die van een vrouw en dat is te verwonderlijker omdat je een barytonstem hebt, ja bijna bas ! Vermoeit je dat spreken niet ?

— Nu, als ik het een vollen dag moest uithouden, misschien wel !

De beide vrienden spraken nog even voort, werkten hun plan voor den volgenden dag wat nader uit en begaven zich toen ter ruste.

Den volgenden dag stonden zij zeer vroeg op, lieten zich naar de villa in Cromwellstreet rijden en legden daar hun vermomming af.

Met een waar welbehagen stak Charles dadelijk de zwaarste sigaar aan die hij kon vinden.

Zij gebruikten gezamenlijk de lunch op het terras van het Cecil Hotel, van waar men een prachtig uitzicht heeft over de Theems tot aan de Tower.

Toen zij zouden betalen trad er een rijzig man op hem toe, gekleed in de uniform van kolonel der Indische lanciers.

Hij stak Raffles de hand toe en drukte die krachtig.

Daarop vroeg hij op vroolijken toon :

— Herkent gij het oude lid van uw Club niet meer Mylord ?

Raffles beschouwde het gebruide gezicht van den man tegenover hem wat nauwkeuriger.

Het kwam hem wel bekend voor, maar hij

aarzelde toch om een naam te noemen.

De vreemdeling kwam hem lachend ter hulp.

— Kolonel Lloyd Macky, riep hij uit. Ik neem het u niet kwalijk dat gij mij niet herkent. Ik heb mijn knevel af laten scheren en ik ben in die 5 jaren van mijne afwezigheid aardig vergrijsd !

Nu schudde Raffles de hem aangeboden hand.

— Verschooning, kolonel, gij zijt inderdaad sterk veranderd ! Toch schijnt het leven in Indië u te hebben goed gedaan. Gij ziet er uitstekend uit.

— Dank u voor het compliment, Mylord, dat ik op dezelfde wijze kan beantwoorden — gij zijt slechts zeer weinig veranderd sedert ik u voor het laatste zag !

— Gij zijt hier zeker met verlof, kolonel ?

— Neen, Mylord, want dan zou ik mij gehaast hebben civiel aan te trekken ! Ik ben hier voor dienstzaken. Over twee weken moet ik weer terug !

— Waar ligt uw regiment, als ik vragen mag ?

— In Bombay, Mylord !

— Wel dat telt aardig, riep Charles uit. Een van uw kapiteins bevindt zich thans ook te Londen !

Kolonel Lloyd Macky keek den jongen man enigszins verwonderd aan.

— Een kapitein ? van de lanciers ?

— Wel zeker ! kolonel ! Kapitein Davies ! Gij moet hem natuurlijk kennen !

De verwonderde uitdrukking op het gebruid gelaat van den Indischen militair versterkte zacht.

— Kapitein Davies ? Nooit van gehoord, mijnheer Brand. Kom, gij moet u vergissen !

— Er is geen sprake van een vergissing, kolonel, liet nu de ernstige stem van Raffles zich hooren. Kapitein Davies vertoef sedert een paar weken te Londen. Hij behoort tot het regiment lanciers dat te Bombay in garnizoen ligt. Hij is hier wegens redenen van gezondheid ! Maar zie daar komt hij zelf aan !

Raffles had goed gezien.

Op dat zelfde oogenblik trad kapitein Davies uit de groote eetzaal op het terras, dat op het oogenblik slechts schaars bezet was.

Hij droeg zijn overjas losjes over den arm.

Even bleef hij op den drempel staan en wierp een blik om zich heen.

Toen bleven zijn donkere oogen gevestigd op het groepje der drie mannen, dicht bij de ballustrade.

Hij wilde juist een stap naar voren doen, maar bleef stokstijf staan.

Zijn oogen gebonnen te knippen en zijn

smalle gelaat werd zeer bleek.

— Dat is kapitein Davies, zeide Raffles op zachten toon.

De kolonel schudde langzaam het hoofd.

— Ik weet niet of gij weet dat een regiment twee kapiteins telt, Mylord! Bij ons in Indië zijn het er in ieder geval niet meer! Welnu, ik ken de beide heeren zeer goed want ik ben persoonlijk met hen bevriend! Zij hebben mij drie weken geleden uitgeleide gedaan te Bombay en ik verzeker u dat die beide heeren niet Davies heeten!

— Wonderlijk, mompelde Raffles bij zich zelf.

Daarop vervolgde hij luider:

— Misschien hebben wij het verkeerd verstaan dat hij van het regiment lanciers was! Hij zal misschien gezegd hebben: Fusiliers, of artillerie.

Weer schudde de kolonel het hoofd.

— Neen Mylord! In Bombay liggen op dit oogenblik en sedert maanden slechts drie regimenten voetvolk. Ik ken de zes kapiteins alsof zij mijn eigen zoons waren.

De kolonel viel zich zelf in de reden en riep vastbesloten uit:

— Daar moet ik het mijne van hebben!

Hij maakte zich gereed op om kapitein Davies toe te treden.

Maar deze scheen om een of andere reden niet veel lust te hebben zijn superieur af te wachten.

Hij deed of hij den kolonel niet zag, die met haastige chreden op hem toekwam, maakte rechtsomkeert en verdween door de eetzaal.

Kolonel Lolyd Macky bleef even besluiteloos stilstaan en keerde toen langzaam op zijn schreden terug.

— Waar hebt gij dien kapitein Davies leeren kennen, als ik vragen mag, Mylord?

— Ik geloof ten huize van bankier Potts!

— Hoe kwam hij daar?

— Hij was daar geïntroduceerd door mevrouw de weduwe Bradell.

— Kent gij die dame, Mylord?

— Zeer goed, kolonel!

— Haar naam is dus boven iederen twijfel verheven?

— Boven iederen twijfel, kolonel. Als men haar een verwijt kan doen dan is het dat van groote lichtgeloovigheid.

De kolonel liet een grimmig lachje hooren.

— Dat neem ik gaarne op gezag van u aan, Mylord. Wil ik u eens wat zeggen? Die kapitein Davies is eenvoudig een flesschentrekker! Ik heb altijd zeer veel belang gesteld in mijn ondergeschikten daarginds en allen, zonder een enkele uitzondering zijn wij leden van de

officierenclub. Geloof gij nu werkelijk dat ik in mijn kwaliteit van kolonel, dat wil zeggen van regimentschef, niet eens de namen van die heeren zou kennen?

— Inderdaad, kolonel, dat klinkt onwaarschijnlijk.

— Zeg maar: onmogelijk, Mylord!

Even zwegen de heeren, toen vervolgde kolonel Lloyd Macky:

— Bovendien — als die man niets op zijn kerfstok had en geen oplichter was, waarom nam hij dan zoo overhaast de vlucht, toen hij iemand op zich zag aankomen, die hij als zijn onmiddellijken chef toch wel zeer goed moest kennen?

— Ik erken openhartig, kolonel, dat ik u op die vraag het antwoord schuldig moet blijven, zeide Raffles.

— Mag ik iets zeggen? vroeg Charles bescheiden.

— Laat eens hooren, zeide Raffles.

— Ik geloof, dat die vriend niets anders is dan een ordinaire bruidschatjager!

— Maar daarin kunt gij zeer goed gelijk hebben, mijnheer Brand! riep Raffles uit. Wel zeker, hij heeft gemeend, dat wij hier in Pruisen zijn en dat de jonge meisjes ook hier in aanbidding geknield liggen voor alles wat uniform draagt, te beginnen met den luitenant!

De kolonel had de vuisten gebald.

Hij snoof letterlijk van woede.

— Als dat zoo is, Mylord — als die kerel werkelijk de uniform des konings zoo beledigd heeft, dan zal ik hem met deze eigen hand een kogel door den kop jagen als ik hem ooit in handen krijg!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik denk wel, dat die kans niet zeer groot is, kolonel. De man moet zoeven gezien hebben, dat het noodlot tegen hem was, hetwelk u op zijn weg voerde, en hij zal zich wel haasten het terrein van zijn werkzaamheden zoo spoedig mogelijk te verplaatsen.

— Natuurlijk! riep Charles uit. De grond zal hem nu wel te heet onder de voeten worden. Hij zal het toeval wel verwenschen, dat hier juist een echten kolonel ten tooneele voerde van hetzelfde regiment waartoe hij voorgaf te behooren!

— Dan mag hij zijn goed gesternte danken als hij dat nieuwe terrein veilig bereikt! hernam de kolonel woedend.

Hij stak Raffles de hand toe en vervolgde:

— Ik ben nu wat opgewonden en zou geen aangenaam gezelschap voor u zijn!

— Dat kan ik mij zeer goed begrijpen, kolonel!

— Ik ga nu de zaak onmiddellijk bij de politie aangeven.

— Ik kan het u niet kwalijk nemen!

— Zijt gij nog steeds vice-voorzitter van de Windsor Club, Mylord?

— Ja, kolonel.

— Dan hoop ik u spoedig op de Club terug te zien en u te kunnen mededeelen, dat wij dien bedrieger in de lurven hebben kunnen pakken.

De kolonel schudde de beide mannen nogmaals de hand en was het volgende oogenblik verdwenen onder luid gerinkel van zijn sporen en van zijn langen sabel.

Raffles en Charles keken hem even na en ondervroegen elkander met den blik.

— Die brave kolonel is wel zeer streng voor menschen, die in een ander huid kruipen, zeide Raffles op gedempten toon.

— Zeer streng, herhaalde Charles meewarig, terwijl hij Raffles een guitigen blik toewierp. Ik ken twee menschen, die dan wel geheel en al uit de gratie bij hem zouden geraken, als hij eens wist wie zij waren.

— Het is maar gelukkig, dat hij het niet weet, hernam Raffles op drogen toon.

— Zou hij dien bruidschatjager nog beet krijgen?

— Ik weet het niet — maar ik vrees dat het hem niet zal gelukken!

HOOFDSTUK VI.

DE MIJN SPRINGT VERKEERD.

Het was eenige uren later.

Raffles en Charles hadden op hun gemak gedineerd en waren een paar actes gaan zien van „Tannhäuser”, ditmaal echter niet als Adams en echtgenoot, maar als Lord William Aberdeen en zijn vriend en medewerker Charles Brand.

Het was hun aanstonds opgevallen, dat mevrouw Bradell alleen in haar loge zat.

De Potts waren ook weer aanwezig.

En het scheen wel alsof Mary zich in een veel betere stemming bevond, ten eerste omdat zij verlost was van het gezelschap van Kapitein Davies, ten tweede omdat zij de bevallige jonge vrouw niet zag, die gisteravond blijkbaar zulk een grooten indruk had gemaakt op den man die haar hart gestolen had.

Helaas, die goede stemming zou niet van langen duur zijn!

Want in de pauze begaf Charles zich naar de villa in de Cromwellstreet, ten einde zich daar weder in de kleederen van de bevallige mevrouw Adams te steken.

Toen hij terugkeerde en in de loge van Lord Aberdeen plaats nam, was Raffles verdwenen.

Maar dadelijk voelde Charles den blik van Mary Potts vol haat en jalouzie op zich rusten!

Charles slaakte een zucht.

— Arme meid, bromde hij in zichzelf. En toch is het mijn schuld niet! Het komt allemaal voor rekening van dien dikken tenor! Ik zou je wel graag zeggen, kind, dat je kansen zeer slecht staan, maar dat gaat nu heelemaal niet. En nu zou je mij wel met huid en haar willen verslinden!

Daar gelek het inderdaad veel op!

Mary Potts keek bijna niet meer naar het

tooneel zelfs toen haar afgod weder verscheen, gehuld in zijn pij en leunend op zijn pelgrimsstaf om te zingen van zijn wederwaardigheden te Rome.

Maar de tenor scheen daarentegen uitstekende oogen te hebben, want zelfs in het half duister van de loge scheen hij mevrouw Adams te hebben herkend.

Toen het scherm voor de zesde maal werd opgehaald en te midden van een oorverdoovend applaus, boog Bartini zeer opvallend in de richting van mevrouw Adams.

Van de arme Mary Potts echter nam hij in het minst geen notitie.

Geheel alleen begaf Charles zich naar het wijnhuis in de Oxfordstreet.

Tot op het laatste oogenblik had hij de oogen van de dochter van den bankier op zich voelen rusten.

Een somber voorgevoel zeide hem, dat de zaken een verkeerden loop namen.

Hij zette zich aan de tafel, zoo ver mogelijk van den ingang en wachtte daar gelaten de komende dingen af.

Lang behoefde hij niet te wachten!

Hij zat nauwelijks vijf minuten of daar kwam Mary Potts binnen — vergezeld door haar vader en moeder.

Het duurde niet lang of het meisje had haar gewaande medeminnares in het oog gekregen.

Een oogenblik dacht Charles er sterk over eenvoudig op te staan en weg te loopen!

Hij begreep evenwel dat Raffles er niet de man naar was om genoeg te nemen met een verontschuldiging waarover hij zeker de schouders zou ophalen.

En dus bleef Charles manmoedig op zijn post!

De tenor scheen ditmaal bijzonder vlug te hebben voortgemaakt, want nog geen kwartier later trad hij het restaurant binnen.

Hij zocht even rond in de zaal, nam toen vluchtig zijn hoed af voor zijn bankier en diens vrouw en dochter en stevende toen met een verheerlijkt gelaat zoo snel hij kon op het tafeltje toe, waaraan zijn Dulcinea hem wachtte.

Hij kuste haar galant de vingertoppen en zeide!

— Ik weet niet hoe ik u danken moet, Signora, dat gij aan mijn wensch gehoor hebt gegeven!

— Maar wat ik doe is heel onvoorzichtig, mijnheer zeide Charles terwijl zij zijn hand haastig terugtrok.

— Kom, uw man is immers uit de stad, fluisterde Bartini.

— Maar hij kan terugkomen!

— Een paardenkoopman keert nooit voor zijn tijd terug.

— Hebt ga daar ondervinding van, vroeg mevrouw Adams koket.

— Wat denkt gij wel, Signora? protesteerde de Italiaan.

— Ik ben dus de eerste vrouw wie uw liefde gold?

De Italiaan legde de hand op zijn borst en antwoordde plechtig: De eerste Signora!

— Maar uw vrouw en uw zes onschuldige kindertjes dan? vroeg Charles met effen gezicht.

De tenor verschrok merkbaar en werd bleek om den neus.

— Mijn zes.....? Hoe weet gij dat? Ik bedoel wie heeft u dat gezegd, zoo verbeterde hij.

— Ik heb het gehoord, mijnheer, antwoordde Charles eenvoudig.

De tenor haalde zijn zakdoek uit zijn zak en bette zijn voorhoofd.

— Hier moet een vergissing in het spel zijn, hakkelde hij. Voor zoover ik weet tenminste!

— Ah — gij zijt er niet geheel en al zeker van?

— Dat is te zeggen.....!

De Italiaan wist blijkbaar geen uitweg te vinden.

Maar Charles kwam hem ter hulp.

Hij liet met zijn hoogste valsche stem een parelend lachje hooren en hernam:

— Ik neem u die kleine vergeetachtigheid volstrekt niet kwalijk mijnheer Bartini. Men kan toch niet aan alles denken, niet waar? Gij hebt immers zoo veel aan het hoofd.

De tenor liet een zucht van verlichting hooren.

Het was een groot geluk dat de schoone jonge vrouw het zoo luchtig opnam!

Daar kwam de kellner aankooopen.

De Italiaan wilde zijn bestelling doen, maar hij bedacht zich en zei fluisterend:

— Wij willen afzonderlijk soupeeren, kellner!

— Tot uw dienst, signor, antwoordde de kellner, terwijl hij snel zijn blikken van den tenor naar de bevallige jonge vrouw wendde.

— Hebt gij een goede chambre séparée?

— Wel zeker, Signor!

De Italiaan trad op Charles toe, en bood hem met een hoffelijk gebaar den arm.

Schijnbaar verrast stond Charles op.

— Waarheen wilt gij mij geleiden, mijnheer?

— Naar een plek, schoone vrouw, waar geen vreemde oogen het kunnen aanschouwen als ik wil zeggen hetgeen mijn hart reeds zoolang bezwaart!

— Dat is zeer dichterlijk uitgedrukt, mijnheer Bartini, maar — wij kennen elkaar pas sedert twee dagen!

— Wat doet de tijd er toe, Signora! Het is mij alsof ik u reeds van kindsbeen af ken!

— Moet ik dat als een kompliment opvatten? vroeg Charles pruilend.

— Ik weet niet of het er een is, hernam de tenor verlegen. Gij moet mij verontschuldigen — ik ben niet zeer doorkneet in de Engelsche taal!

Charles had den nog steeds uitgestoken arm gegrepen.

Met een zwaar gemoed volgde hij den tenor naar een keurig ingerichte chambre sérápée, waarvan de deur op een breede gang uitkwam.

De tafel was reeds keurig gedekt voor twee personen.

De Italiaan ontdeed Charles van den langen avondmantel, vouwde deze over den arm, legde zijn beide handen op zijn dikken buik, en staaarde zijn metgezellin met eenigszins schuin geheven hoofd vol bewonderring aan.

— Gij zijt schoon als een Italiaansche nacht, Signora! zeide hij.

Charles had veel lust den tenor op zijn bol gezicht te slaan, maar hij begreep wel dat dan de zaak verloren zou zijn.

Een dergelijke beleediging zou de wereldberoemde operazanger zeker nooit vergeten!

Beiden namen nu plaats en de Italiaan stelde het menu samen.

Het volgende oogenblik waren zij alleen.

— Ik heb u pas laat in de loge zien binnenkomen, Signora, begon de Italiaan.

— Is was tot mijn spijt verhinderd, mijnheer Bartini.

— Maar waarom zegt gij toch altijd mijnheer? Ik heet Orlanda! Vindt gij dat geen schoonen naam?

— Ja, bijzonder zuchtte Charles.

De tenor wilde juist zijn vleezige hand dwars

over de tafel naar de jonge vrouw uitsteken, toen de deur na een bescheiden klopje weder geopend werd en de kellner weder binnentrad.

Hij droeg een groot blad, beladen met spijzen en eenige flesschen wijn.

Zonder een woord te spreken en bijna zonder eenig geluid te maken, plaatste hij een an ander op tafel.

Toen hij gereed was, zeide Bartini :

— Wij kunnen het nu alleen wel af ! Je behoeft niet terug te komen voor ik je voor de koffie schel !

De kellner maakte een stomme buiging en verdween.

Charles had den man graag terug willen

Charles had den man graag willen terugroepen, maar hij zag wel in dat dat niet ging !

De deur werd weder discreet gesloten en meteen trok Bartini zijn stoel met een ruk dicht bij dien van Charles.

De jonge man tastte naar het kleine flaconnetje dat een bedwelmende vloeistof bevatte en overtuigde zich dat het nog op zijn plaats was.

Dat stelde hem althans een weinig gerust.

Bovendien was hij vastbesloten van zijn vuisten gebruik te maken als de verliefde Italiaansche tenor de betuigingen van zijn hartstocht wellicht wat al te ver zou mogen drijven.

De Italiaan scheen inderdaad vlug en onvervaard op zijn doel te willen afgaan.

Tusschen de wijnflesschen en glazen heen greep hij de hand van de gewaande schoone en vroeg :

— Heeft mijn zang u kunnen bekoren, schoone vrouw ?

— O ja, mijnheer Bartini, antwoordde Charles terwijl hij zijn hand los wong. Vooral die hooge C was prachtig.

De tenor vertrok op eenigszins pijnlijke wijze zijn gelaat.

— Hooge C ? vroeg hij toen, pardon — maar — in de tenorpartij van Tannhäuser komt in het geheel geen C voor.

— O, duizendmaal excuus, riep Charles verschrikt uit. Dan zal het een Fis geweest zijn ! Ik weet wel dat het een heel hooge noot was ! Het was werkelijk subliem ! Weet gij nu wat ik bedoel ? Het was na dien langen triller !

De tenor keek de vrouw tegenover hem met een schaapachtigen blik aan.

— Een triller ? vroeg hij. Misschien zijn er vroeger trillers geweest in de partij van Tannhäuser — maar dan is dat zeker voor mijn tijd geweest. Ik heb ze tenminste nooit gezongen, noch, vanavond — noch vroeger !

Charles keek den tenor verschrikt aan.

Het was er den loozen guit slechts om te

doen, tijd te winnen !

Hij wachtte slechts op een oogenblik ongemerkt den inhoud van zijn flacon in het glas van den tenor te ledigen, waardoor hij spoedig stomdronken zou zijn.

— Dat ik mij zoo kan vergissen, zeide hij op klagenden toon ! Gij neemt het mij toch niet kwalijk ?

— O volstrekt niet, Signora ! hernam de tenor, terwijl hij opnieuw een uitval deed naar de met ringen overladen kleine hand.

— Als dat zoo is, dan kunt gij mij bewijzen dat gij mij vergeeft door mij even een sigaret te geven, die in den binnenzak van mijn avondmantel steken.

Bartini stond op om aan haar verzoek te gaan voldoen.

Terwijl hij met zijn rug naar Charly toestond, haalde deze vlug het flaconnetje te voorschijn en stortte den inhoud in het glas, dat de Italiaan reeds voor zichzelf had volgeschonken.

Maar op ditzelfde oogenblik werd de deur met een ruk geopend.

Charles had maar juist gelegenheid, het flaconnetje weder weg te moffelen.

Op den drempel stond Mary Potts !

Haar gelaat was door felle jalouzie vertrokken en doodsbleek.

Haar neusvleugels trilden en haar anders zoo fletse oogen schoten vonken.

Bartini had zich verschrikt omgewend en staarde nu met zijn uitpuilende oogen en met open mond de binnenkomende aan.

— Waaraan dank ik het genoegen van uw bezoek, miss, stotterde hij toen, terwijl hij verlegen met zijn servet zwaaide, en blijkbaar niet wist wat hij met het doosje sigaretten moest aanvangen.

Mary Potts keek zwijgend van den een naar de ander.

Achter haar in de deuropening was het verschrikte gelaat van den kellner zichtbaar, die haar blijkbaar den weg had moeten wijzen.

Het jonge meisje scheen zelf wel in te zien dat zij hoog spel speelde, maar haar onzinnige liefde voor den Italiaanschen tenor verjoeg alle andere overwegingen:

Zij trad nog een stap nader, siste toen haar gewaande mede-minnare toe :

— Ik heb u dus gesnapt, mevrouw Adams !

Charles was zijn situatie onmiddellijk meester. Hij vouwde de handen smeekend en zeide met trillende stem :

— Ik smeek u, miss, verraad mij niet ! Mijn man zou mij vermoorden !

Mary Potts liet een schamper lachje hooren.

— Dat zou je wel willen ! riep zij op woesten toon. Neen mevrouw, uw man zal het weten, dat

gij bij nacht en ontijd u opsluit met wildvreemde tenors!

Charles wong wanhopig de handen.

— Heb medelijden, miss, jammerde hij.

Maar de dochter van den bankier was onvermurwbaar.

Jalouzie kent immers geen erbarmen!

Zij kwam nog een stap naderbij en wees dreigend naar het glas wijn van den tenor.

— Wat hebt gij daar in gedaan? vroeg zij.

— Nu begon Charles te beseffen dat de toestand een dreigend karakter aannam.

Er viel niet aan te twifelen, — Mary Potts had door het sleutelgat geloerd en juist gezien hoe hij den inhoud van het klein flaconnetje in het glas overgoot.

Hij begreep dat alleen brutaliteit hem hier kon redden!

Want de tenor was nu ook opmerkzaam geworden.

Hij keek van de een naar de ander en verschoot van kleur.

Charles haalde minachtend de schouders op.

— Gij zijt niet wel bij uw verstand, miss! Wat zou ik in dat glas gedaan hebben?

— Ontken het niet — ik heb het gezien!

— En toch ontken ik!

— Drink dan!

Met een gebiedend gebaar wees de dochter van den bankier naar het glas.

Het tafereeltje had nu wel iets van het laatste bedrijf van een of andere ouderwetsche draak!

Maar Charles voelde zich aanstonds gerustgesteld!

Hij wist wel dat de inhoud van het glas niet alleen geheel onschadelijk was, maar dat hij zelfs den dronkenmakenden invloed onmiddellijk zou kunnen opheffen door het innemen van een paar droppels tegengift, dat hij eveneens bij zich droeg!

Hij haalde dus nogmaals de schouders op, trad op de tafel toe, nam het glas in de hand en wendde zich tot den tenor:

— Ik zal u overtuigen, mijnheer Bartini, dat deze dame niet geheel en al bij haar verstand is! Op uw gezondheid!

Charles bracht het glas aan on lippen, nam er een paar groote teugen van en zette het weer op de tafel.

Hij veegde zich met een kanten zakdoekje de lippen af, maar zoog te gelijkertijd den inhoud van het zeer kleine fleschje op, dat hij in dien zakdoek verborgen had!

Hij wist nu dat hij even nuchter zou blijven als wanneer hij schoon water gedronken had.

Met een blik als van een tijgerin in haar lichtblauwe oogen, had Mary Potts al zijn bewegingen gevolgd.

Zoo bleef het groepje bijna vijf minuten onbeweeglijk staan.

Charles was de eerste die weder sprak.

Hij wendde zich tot den tenor en zette:

— Gij ziet nu wel, Orlando, dat deze dame mij op schandelijke wijze beleedigd heeft! Ik eisch voldoening!

— Die zult gij aanstonds hebben, mijn duifje, zeide de tenor, in de hoogste mate verstoord over dit intermezzo.

Hij wendde zich tot miss Potts, wees met een dramatisch gebaar naar de deur en zeide toen:

— Mag ik u verzoeken, weder naar uw ouders terug te keeren? Uw aanwezigheid hier wordt niet op prijs gesteld!

Mary Potts stiet een kreet uit als van een gewond hert!

Zij drukte de hand op het hart en riep uit:

— Dat is dus uw dankbaarheid! Dat is dus de dank, dat ik mijn vader bewogen heb, u 5 % deposito rente uit te betalen voor de onnoozele 20 duizend pond sterling welke gij op zijn bank gedeponceerd hebt. En dat nog wel met een dag opzeggen!

Charles stond er verbluft over dat het jonge meisje op zulk een zonderlinge wijze haar liefde en de bankzaken van haar vader dooreenmengde, maar hij zeide niets.

Hij hoopte slechts dat het incident spoedig zou beëindigd zijn, daar anders zijn onderneming hopeloos gevaar zou loopen!

Reeds nu was het onzeker, dat de tenor dronken zou worden van den slok wijn dien hij in het glas had achtergelaten, en het flaconnetje met zijn bedwelmenden inhoud was geheel en al ledig!

Bartini had met gefronst voorhoofd toegeluisterd.

— Het spijt mij zeer miss, dat gij mij op dit oogenblik aan geldzaken herinnert. Ik wist niet, dat ik deze hooge procenten aan u te danken had, maar als ik het geweten had.....

— Wat dan? vroeg Mary ademloos.

— Dan zou ik waarschijnlijk naar een andere bankier zijn gegaan!

— O, dat is te veel! kreunde het ongelukkige meisje. Gij geeft dus niets om mij, Orlando?

De tenor, die zich zoo plotseling bij zijn voornaam hoorde aanspreken, trok de dikke wenkbrauwen zoo hoog op dat zij bijna zijn haar raakten en hernam toen:

— Ik begrijp niet goed wat gij bedoelt, miss. Ik weet niet of wij hadden afgesproken dat wij elkander bij den voornaam zouden noemen. Ik weet alleen maar dat ik niet goed weet wat gij eigenlijk van mij wilt!

— Weet gij dat niet! riep Mary Potts wanhopig uit. Weet gij dat niet, gij wreedaardig

monster ? Weet gij niet dat ik u liefheb en uw vrouw wil worden ?

De tenor week achteruit alsof hij door een slang gestoken was.

Toen kwam hij vlak voor de dochter van den bankier staan en zeide kortaf :

— Mejuffrouw Potts, hetgeen gij daar zegt is zeer vleierend ! Ik kan echter uw aanbod onmogelijk in overweging nemen !

— Waarom niet ? Wie belet het u ?

— De wet, miss ! Ook in mijn land is bigamie strafbaar gesteld ! Ik heb een vrouw en zes kinderen, waarvan de oudste 19 jaar is en twee maanden geleden onder de wapens is getreden.

Het was een vreeselijke slag voor de arme Mary !

Zij keek den tenor even met glazige oogen aan.

Daarop wankelde zij naar een stoel en viel volgens alle regelen der kunst flauw.

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VII.

EEN NIEUWE POGING.

Raffles zad in de bibliotheek van de villa een sigaar te rooken.

Hij las het laatste nummer van de „Times.”

Nu en dan wierp hij een blik op de prachtige sèvre pendule, die op den schoorsteenmantel stond.

Omstreeks een uur hoorde zijn scherp oor de kleine deur opengaan die op het park uitzag en dadelijk daarop het zachte knorren van den vrouwen waakhond Sultan.

Verrast stond Raffles op.

— Nu al gereed, bromde hij in zichzelf. Dat heeft hij dan kranig gedaan !

Hij legde het blad op de tafel en keek naar de deur.

Er naderden snelle voetstappen.

Het volgende oogenblik werd de deur opengerukt en stormde Charles, alias mevrouw Adams, het vertrek binnen.

Hij wierp de deur achter zich dicht, rukte zich de pruik van het hoofd en liet zich luid schaterend met de handen in de zijde gevestigd, in een der gemakkelijke stoelen vallen.

Raffles was bij hem komen staan en keek glimlachend op hem neer.

— Je hebt dus per slot van rekening zelf plezier in de onderneming gevonden ? vroeg hij, zoodra hij zich verstaanbaar kon maken.

Aanstonds nam het gezicht van den jongen man een ernstige uitdrukking aan.

Hij knoopte de japon los die hem benauwde, schopte de kleine schoenen met de hoge hakken

uit en nam zwijgend een sigaret uit den koker, dien Raffles hem voorhield.

— Welnu ? Je geeft geen antwoord ; vroeg Raffles verwonderd. Alles is toch zeker goed gegaan ?

— Alles is mislukt !

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Dat meen je zeker niet ? vroeg hij.

— Ik meen het in vollen ernst !

— Je bent dus onhandig geweest ?

— Dat geloof ik niet !

— Maar wat is er dan gebeurd ?

— Amor heeft zich met de zaak bemoeid ! Raffles keek Charles eenige oogenblikken onderzoekend aan.

Toen schoof hij zelf een stoel aan, nam er in plaats en zeide kortaf :

— Vertel mij hoe het gegaan is !

— Ik ben tot je dienst, Edward, en als ik je alles verteld heb, dan zul je me moeten toegeven dat mij geen blaam kan treffen !

En nu vertelde Charles in korte en duidelijke woorden wat er voorgevallen was van het oogenblik af dat hij in de loge had plaats genomen, totdat miss Mary Potts was flauw gevallen.

Raffles had bedaard toegeluisterd zonder Charles ook maar een enkelen keer in de rede te vallen :

Toen zeide hij :

— Ik erken dat de jalouzie van dat jonge meisje ons leelijke parten heeft gespeeld en dat

je op zoiets niet verdacht kon zijn! Wat is er gebeurd, nadat dat dwaze kind flauw viel?

— Wel, geen halve minuut later stond de geheele kamer vol kelners en bezoekers! Iedereen stak er zijn neus in! De vader en de moeder van het jonge meisje kwamen verschrikt aangelopen — er werd om een dokter geschreeuwd en men liep elkander geducht in den weg. Nu, van die verwarring heb ik gebruik gemaakt om het hazenpad te kiezen, want ik begreep nu zeer goed dat er niet aan te denken viel, mijn voornemen ten einde te brengen!

— Dat was verstandig van je gezien, zeide Raffles, met een instemmend hoofdknikje.

Hij liep even heen en weer, met de handen op den rug gevouwen en stond toen voor Charles stil.

— Het spreekt vanzelf, dat wij het hierbij niet kunnen laten, zeide hij.

Charles keek verbaasd op.

— Niet kunnen laten, zeide hij. Wat bedoel je daar mede?

— Wel, mijn opmerking is maar voor één uitlegging vatbaar! hernam Raffles kalm. Ik bedoel natuurlijk, dat ons eergevoel ons verbiedt ons als geslagen te beschouwen!

— Maar ik kan nu toch moeilijk opnieuw een rendez-vous met den zanger afspreken, riep Charles verschrikt uit. De vrouw van Adams is nu immers gecompromiteerd.

— Dat erken ik!

— Bovendien — overmorgen vertrekt Bartini!

— Ook dat is waar!

— Welnu dan?

— Welnu — wij hebben dan nog een geheel dag voor ons — en een gedeelte van de nacht. Kort en goed, ik moet zijn sleutels hebben.

Charles keek Raffles met wijdgeopende oogen aan.

— Ik ben benieuwd, hoe ge er aan denkt te komen.

— Door jou!

— Door mij?

— Ja! Wat vannacht mislukt is, dat moet morgen gelukken?

— Je wilt me dus nogmaals de rol van mevrouw Adams laten spelen?

— Neen, maar wel van een andere vrouw!

— Van wie dan?

— Van een zangeres! Maar kom, ik zal je niet te lang in het onzekere laten, beste Charles. Voor morgen staan „Paillasse” en „Cavaleria Rusticana” op het program. De zangeres die de rol van Nedda moet vervullen is van jou grootte en heeft ook jouw blauwe oogen! Wij lichten haar morgen in den loop van den dag

op, jij neemt haar plaats in — en dan zul je wel gelegenheid vinden om gedurende de voorstelling in zijn kleedkamer de bewuste sleutels in beslag te nemen! Je ziet — het is zoo eenvoudig als iets.

Charles had sprakeloos toegelustred.

Nu liet hij zich achterover in zijn stoel vallen.

Eindelijk kon hij er uit brengen:

— Maar dat is gekkenwerk, Edward.

— Waarom?

— Omdat — omdat het gekkenwerk is!

— Geef mij een reden?

— Een reden, ik heb er wel tien!

— Laat eens hooren, hernam Raffles, die geen oogenblik zijn kalmte verloren had.

— Ten eerste ken ik die rol van Nedda volstrekt niet. Ten tweede heb ik er geen kostuum voor. Ten derde, zal mijn stem mij dadelijk verraden. Ten vierde, zal Bartini zijn sleutels thuis laten. Ten vijfde, zal hij ze medebrengen, maar de deur van zijn kleedkamer afsluiten. Ten zesde, zal hij ze niet in zijn kleedkamer laten maar ze bij zich dragen. . . . is je dat voldoende?

Raffles had bedaard toegelusterd.

— Die redenen zouden misschien waarde hebben voor ieder ander dan John Raffles en Charles Brand! Ik wil ze echter niet laten gelden! Ik wil die sleutels hebben en daarmede uit.

— Maar mijn stem, jammerde Charles.

— Je stem? Je hebt een prachtige falsetstem en trouwens, — als je de sleutels eenmaal hebt, en vervangen door de valsche, dan kun je je mijnentwege plotseling ziek melden.

— Maar waarom zal men juist mij nemen als de zangeres niet verschijnt?

— Zij zal je zelf aanbevelen!

— Wat zeg je daar?

— Natuurlijk niet vrijwillig — maar omdat wij wel middelen hebben om die lieve dame er toe te dwingen!

— Maar Edward — je zult toch geen geweld gebruiken?

— Daaraan denk ik niet! Maar het vooruitzicht op een eenzame opsluiting voor onbepaalden tijd zal haar wel tam maken!

— Het kostuum?

— Is bij iederen costumier verkrijgbaar!

— De rol?

— De rol is zeer klein! Je hebt een voortreffelijk muzikaal gehoor. Je hebt de opera zeker wel twintig of dertig keer gehoord. Wij hebben de partiture in huis en ik maak me sterk, dat je binnen een uur de rol onder de knie hebt!

— Maar er zal toch een repetitie van moeten plaats hebben!

— De repetitie laten we nog waarnemen door miss Blount — zoo heet de dame die de rol zingt!

Charles was sprakeloos.

Maar het volgende oogenblik liet hij zich achterover in zijn stoel vallen en barstte toen in zulk een schaterend gelach uit dat de tranen hem over de wangen rolden.

Raffles keek onverstoorbaar toe.

Toen hij zich verstaanbaar kon maken, zeide hij :

— Ik ben blij dat je de zaak nu ook van den vroolijken kant beschouwt.

— Er zal wel niets anders opzitten, hernam Charles terwijl hij zijn lachtranen afveegde.

Hij stond op en vervolgde ;

— Maar zeg mij nu eens, hoe wij Miss Blount onschadelijk zullen maken ?

Raffles dacht even na en antwoordde toen :

— Dat zal niet zoo moeilijk zijn ! De dame heeft een kleine limousine volkomen gelijk aan den wagen die in de garage van Henderson staat. Welnu, een van ons zendt den wachtenden chauffeur morgenmiddag met een boodschap voor zijn meesteres naar het andere einde van Londen en daarop neemt Henderson, die zijn kraag moet opzetten, maar gelukkig wel wat op dien man lijkt, zijn plaats in. De rest is kinderspel ! Een van ons neemt plaats in de holle ruimte achterin het voertuig en komt op 't juiste oogenblik te voorschijn ! Een paar geruststellende woorden, en de verzekering dat het slechts een grap betreft, zullen wonderen uitrichten ! Natuurlijk moet zij geblinddoekt worden. Henderson rijdt de auto zoo snel hij kan naar ons huis in de Buckinghamstreet, dat prachtig voor dergelijke kleine ondernemingen is ingericht. Hij kan daar met de auto om zoo

te zeggen tot binnenshuis rijden, en onze waarde gevangene kan worden binnengeloosd, zonder dat het iemand merkt ! Dan gaat er een briefje van haar naar de theaterdirectie, hetwelk jij moet overgeven — en het overige volgt van zelf !

Charles krabde zich achter de ooren.

— Als jij het vertelt klinkt het heel eenvoudig !

— Inderdaad als het gedaan wordt zal het even eenvoudig blijken en nu heb ik slaap, laten wij maar naar bed gaan !

— Je blijft dus bij je plan ?

— Is het voltooid ?

— Neen, dat niet !

— Welnu, dan spreekt het vanzelf dat ik er bij blijf.

— Je bent onverbeterlijk !

— Misschien wel ! hernam Raffles glimlachend.

Raffles wendde zich naar de deur, maar Charles riep hem nog even terug.

Er schitterde een ondeugend licht in de blauwe oogen van den jonge man.

— Zeg eens, Edward — ben je van plan naar mijn heerlijk gekweel te komen luisteren ?

— Ongetwijfeld, zeide Raffles zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken. Ik zou de voorstelling voor geen goud willen missen !

— Nu — je zult er geloof ik geen spijt van hebben, je zult werkelijk iets bijzonders te hooren krijgen !

Raffles keek Charles onderzoekend aan.

Hij wilde iets vragen, maar reeds had Charles snel de rokken van zijn vrouwengewaad bijeen gegrepen en had het vertrek verlaten.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK VIII.

DE ONTVOERING.

Het was den volgenden dag omstreeks twee uur in den middag.

Voor het operagebouw stond een fraaie blijkbaar nog nieuwe limousine te wachten.

De chauffeur zat achter het stuurwiel, ver-

diept in de lezing van een volksblaadje.

Hij wilde juist aan iets nieuws beginnen, toen hij een man in een grijze werkkleed uit de vestibule zag treden, de trappen afdalen, even rond kijken en toen op zijn auto afkomen.

De oude man had een klein briefje in de hand.

Hij stuwde op den chayffeur toe en zeide :

— Zijt gij de chauffeur van Miss Arabella Blount ?

— Die ben ik !

— Dan moet ik u dit briefje namens uw meesteres overhandigen. Ik ben tooneelknecht.

De chauffeur nam het briefje onverschillig aan, vouwde het open, las den inhoud en haald daarop knorrig de schouders op.

— Het is nogal naast de deur, bromde hij.

Hij vouwde het blad op, stak het briefje in zijn zak, haalde den gangwissel over en reed weg zonder verder notitie van den tooneelknecht te nemen.

Charles, want hij was het, keek de wegrijdende auto met een eigenaardigen blik na en mompelde :

— Je bent voor eenige uren van de vlakke, vriend, en je denkt dat je meesteres pas van avond van den schouwburg behoeft te halen ! Alles gaat tot dusver dus uitstekend !

Hij ging de breede trappen weder op en ging de vestibule binnen.

Juist op dat oogenblik kwam de tweede limousine aanrijden !

Voor het gebouw stond de wagen stil.

Hij was uit dezelfde fabriek en geleek tot in de minste bijzonderheden op de auto van de zangeres die zooeven was weggereden.

Hij stond daar nog geen tien minuten of een kleine, sierlijk gevormde vrouw met zwart haar en zwaar geblanket kwam de treden van het operagebouw aftrippelen.

Zij liep regelrecht op de auto toe, greep het portier, keek ternauwernood naar den chauffeur en riep hem haastig toe :

— Naar huis, William !

Zij stapte in, klapte zelf het portier dicht en liet zich achterover in de kussens vallen.

Dadelijk stelde de auto zich in beweging en reed snel weg.

Geen vijf seconden later kwam de zoogenaamde tooneelknecht op zijn beurt weder te voorschijn, maar thans uit een artistenuitgang.

Hij had zijn werkjas afgelegd en droeg nu een geruite pet.

Snel stak hij de smalle straat over, trad een garage van huurauto's binnen en kwam er met een zwaar mororrij wiel uit.

Hij sprong er met een lenigheid die voor zijn leeftijd verbazend mocht heeten en reed snel weg in de richting welke de limousine was ingeslagen.

Intusschen voerde de auto Miss Blount snel weg.

De zangeres had gedurende eenigen tijd uit

het portierraamijje gekeken.

Nu zeide zij in zich zelf :

— Wat doet William toch ? Hij rijdt wel een half uur om !

Zij tikte tegen de voorruit, maar de chauffeur hoorde haar blijkbaar niet.

Hij scheen de vaart van de auto nog te versnellen.

Verwonderd en eenigszins ongerust liet de zangeres zich in de kussens vallen.

Maar plotseling verkreeg haar gelaat een angstige uitdrukking.

Zij keek om zich heen en riep toen halflood :

— Maar — dat is mijn eigen auto niet ! Ik mis den kleinen spiegel onder de voorruit en ook het kussen voor Fido ! Wat moet dat beteekenen ?

Het volgende oogenblik zou Miss Blount antwoord op de vraag hebben, want plotseling voelde zij iets tegen haar voeten en een gedaante kwam onder de bank uitrollen, geheel gekleed in een nauwsluitend, muiskleurig tricoot en met een zwart half masker voor zich.

Met een schreeuw van schrik wilde de zangeres naar de kruk van het portier tasten, maar dit bleek onwrikbaar vast te zitten !

Bijna op hetzelfde oogenblik vielen aan weerszijden en ook voor de voorruit de gordijntjes neer.

Bleek en bevend viel de jonge vrouw in de kussens terug.

Zij stak den onbekende het kleine taschje toe, dat op haar schoot lag en zeide met toonlooze stem :

— Neem dit — het is alles wat ik bij me heb — ook mijn ringen zitten daar in. Neem dit en doe mij geen leed.

Tot haar groote verbazing legde de man de tasch weder op haar schoot.

— Mevrouw, ik denk er geen oogenblik aan om u te berooven, klonk de diepe welluidende stem van den gemaskerde. Geloof mij, dat het mij leed genoeg doet dat ik u moest verschrikken, maar het ging helaas niet anders.

— Maar wat wilt gij dan van mij als gij mijn geld niet wilt ? vroeg de zangeres.

— Stel u gerust, mevrouw, er zal geen haar op uw hoofd gekrenkt worden, tenminste wanneer gij u goedschiks voegt naar mijn wenschen !

— Maar wat zijt gij dan voornemens, mijnheer ?

— Ik kan u mijn plannen helaas niet onthullen, mevrouw !

— Wilt gij ook niet zeggen welke rol ik daarin moet vervullen ?

— Die van de verdwenene, mevrouw !

De zangeres keek den vreemdeling onder-

zoekend en ongerust aan.

— Moet ik verdwijnen ?

— O, slechts tijdelijk, mevrouw.

— Maar waarom dan ?

— Omdat een ander uw plaats moet innemen!

— Als wat ?

— Als zangeres — hedenavond ! Ik behoef daarvan geen geheim te maken, want gij zijt nu toch niet meer in staat mijn plannen te dwarsboomen !

— Ah ! nu begrijp ik het, hernam de zangeres op minagttenden toon. Een jaloersche collega heeft u op mij afgezonden om vanavond de rol van Nedda te kunnen zingen.

— Gij vergist u, mevrouw ! zeide de gemaskeerde kalm. De rol van Nedda wordt vanavond niet door een vrouw gespeeld.

Miss Blount keek haar ontvoerder met een ongeloovigen blik aan.

— Dat meent gij toch zeker niet ?

— Ik meen het in vollen ernst !

— Dus — een man zal de rol van Nedda willen zingen ?

— Zooals gij zegt !

— Nu — laat ons zeggen om Bartini er te laten inloopen ! Maar meer mag ik u werkelijk niet mededeelen, de rest zal u waarschijnlijk weinig interesseren ! Ik geloof, dat wij er reeds zijn ! Het spijt mij, maar ik zal u gedurende een paar seconden moeten blinddoeken.

Raffles — want men zal wel begrepen hebben dat hij het was — voegde de daad bij het woord.

De auto stond stil.

Raffles bukte zich en draaide onder de bank een knop om, waardoor het weder mogelijk werd de portieren te openen.

Daarop hielp hij de zangeres uitstappen en geleidde haar toen vlug langs een breede trap naar de eerste verdieping van een groot huis in de Buckinghamstreet.

Daar geleidde hij haar naar een stoel en nam haar den blinddoek weder af.

— Een oogenblik, mevrouw, Ik ben aanstonds tot uw dienst ! zeide Raffles op hoffelijken toon. Ik wil er u echter vriendelijk op attent maken, dat dit vertrek hoegenaamd geen vensters heeft en door lampen moet verlicht worden. De eenige deur die gij daar ginds ziet, zal ik eenige oogenblikken moeten sluiten. Gij kunt u echter dien tijd ten nutte maken door een briefje te schrijven aan uwen directeur, waarin gij ook zegt, dat een familiezaak uw plotseling naar Frankrijk heeft geroepen en dat gij met den trein van zes uur reeds vertrokken zijt. In datzelfde briefje beveelt gij uw vriendin Mabel Taylor warm aan als uw plaatsvervangster. Gij zegt, dat zij de rol voortreffelijk kent en dat gij haar zelf wel zult schadeloos stellen. De rest laat ik aan u over !

— En als ik weiger ?

— Het spijt mij, mevrouw — maar dan zou ik gedwongen zijn u zoo lang hier te houden tot gij een beter inzicht zoudt zijn gekomen.

De zangeres trachtte op het gelaat van Raffles te lezen wat er in hem omging, maar zij zag niets dan de groote bevelende oogen door de gaten van het masker.

— Daat staat pen en inkt ! beval Raffles kortaf.

Hij maakte een diepe buiging en verwijderde zich.

Miss Blount hoorde hoe de sleutel aan den anderen kant van de deur werd omgedraaid.

Zij zuchtte en trok met een langzaam gebaar de doos met het geparfumeerde schrijfpapeir naar zich toe.

Zij beet even met haar kleine tanden in den zilveren penhouder en begon toen vlug te schrijven.

Intusschen had Raffles in het aangrenzende vertrek zijn tricot verwisseld tegen een elegant wandeltoilet.

Het masker legde hij echter niet af.

Juist toen hij gereed was, trad Charles door een andere deur het vertrek binnen.

— Is alles goed gegaan ? vroeg de jonge man fluisterend.

— Voortreffelijk ! Is Henderson nog beneden met de auto ?

— Neen, hij is door den tweeden uitgang weggereden, zooals je hem bevolen had.

— Uitstekend ! Verkleed je dan ook maar !

Terwijl Charles zijn werklouise verwisselde tegen een colbertcostuum, bracht Raffles zijn oog voor het sleutelgat.

Een voldane glimlach plooide zijn lippen toen hij zich weder oprichtte.

— Zij schrijft ! fluisterde hij.

Hij opende de deur en trad weder binnen, juist toen Miss Blount de pen neder legde.

Zij hief het hoofd op en wierp Raffles een boezen blik toe.

Maar tegelijkertijd speelde er een listige trek om haar mond.

Raffles las het briefje gauw over en wierp toen de zangeres een eigenaardigen blik toe.

— Wat kijkt gij mij aan ? vroeg miss Blount, terwijl zij een zenuwachtig lachje liet hooren. Is het briefje niet goed ?

— Het briefje zelf is uitstekend, madam, alleen heb ik iets tegen die vier of vijf woorden in de spaansche taal, die gij met zeer kleine lettertjes in de krul van de hoofdletter B. van uw naam hebt geschreven en waarin gij zegt dat de brengster van dit briefje een bedriegster is en dadelijk gearresteerd moet worden !

De zangeres beet zich op de lippen.

Charles was in de deuropening komen staan en had de laatste woorden gehoord.

De stem van Raffles klonk heel koel toen hij zeide :

— Gij hebt er uw zaak niet beter op gemaakt, madam ! Gij moet weten, dat ik mijn talen nog al goed ken en goede oogen heb ! Wij zijn nu gewaarschuwd en weten wat ons te doen staat.

Hij wendde zich tot Charles en vroeg op zachten toon :

— Zie je kans haar gelaat na te maken ?

— Wel zeker ! antwoordde hij haastig. Niets is gemakkelijker. Wij hebben hier van alles wat noodig is — schmink, vrouwenkleeren en pruiken !

— Vlug dan wat !

Charles ging in de naburige kamer alles halen wat noodig was voor zijn vermomming.

Hij zette een spiegel voor zich op de tafel, bestudeerde eenige oogenblikken het gelaat van de jonge zangeres, die met bleek gelaatte genover hem zat en begon zich toen snel te schminken.

Toen hij hiermede gereed was, zijn pruik had

opgezet en in het aangrenzende vertrek vrouwenkleederen had aangetrokken, was de overeenkomst verbluffend !

Zelfs de zangeres uitte een kreet van onwillekeurige bewondering.

Raffles trad op haar toe en zeide :

— Door uw toedoen, heb ik mijn plan eenigszins moeten wijzigen, madam. Gij blijft hier tot morgenochtend tien uur ! Daarginds, achter dat gordijn, zult gij op een voortreffelijk bed de vermoeienissen van dit avontuur kunnen vergeten. Die kast daarginds bevat een aantal uitgelezen spijsen, die gij kunt warmen op dat spiritusvuurstel daarginds en deze tweede kast bevat een groot aantal van de beste boeken en tijdschriften ! En nu blijft mij niets anders meer over dan u geduld en lankmoedigheid toe te wenschen. Morgen klokslag tien uur zult gij weder vrij zijn. Aan ontvluchten behoeft gij zelfs niet te denken, want iedere poging zou vruchteloos zijn ! Voor het overige zal u geen haar gekrenkt worden.

HOOFDSTUK IX.

EEN GEDENKWAARDIGE OPERAVOORSTELLING.

Den vierden avond van Bartini's gastvoorstelling was de zaal even vol als bij de overige opvoering.

De loge van de familie Potts echter vertoonde een gaping !

Blijkbaar was de arme Mary het gebeurde van den vorigen avond nog niet te boven gekomen.

Ook van den heer kapitein Davies was niets te zien !

Ook zijn beschermster, de weduwe Bradell mankeerde op het appèl.

De voorstelling ving aan met „Cavalerie Rusticana" en Bartini oogste als Turidu daverende toejuichingen.

In de pauze begaf Raffles zich naar de koffiekamer.

Hij trof daar een paar leden van de Windsor Club.

— Wel wat zegt gij van onzen Bartini ? vroeg men binnen, terwijl men Lord Aberdeen de hand toestak.

— Hij overtreft vanavond zichzelf, antwoordde Raffles.

— Niet waar ? En men zegt dat hij in „Pailasse" nog beter moet zijn !

— Hebt gij Miss Blount wel meer gehoord ?

— Ongeveer een jaar geleden !

— Zij is niet zeer jong meer, maar toch is haar stem nog altijd buitengewoon !

Zoo sprak men nog eenigen tijd door totdat de electrische schel klonk, die de schouwburgbezoekers weder naar hun plaats riep.

De korte ouverture van de prachtige opera van Leon Cavallo werd op schitterende wijze door het orkest vertolkt en daarop rees het scherm.

In een kleinen wagen, door een fraai opgetuigden ezel getrokken, kwam de kleine kunstenmakerstroep het tooneel op.

De voorstelling scheen uitstekend te zullen verlopen, maar reeds na de eerste tonen van miss Blount bleek het wel of het publiek door een zonderlinge onrust werd aangegrepen.

Men schuifelde op de stoelen heen en weder en keek elkander verrast aan.

Hier en daar hoorde men zelfs een half luid gemompelde opmerking.

Inderdaad — het scheen wel alsof de befaamde zangeres hedenavond door heeschheid was aangetast !

Haar stem klonk snerpnd en de hooge tonen kon zij slechts met moeite halen !

Bartini scheen door de algemeene onrust te zijn aangegrepen.

Hij wierp nu en dan een steelschen blik op de zangeres en had zich reeds eenige malen het

voorhoofd afgewischt.

Men naderde nu het groote duet tuschen Nedda en Paillasse.

Vol toorn slingerde de ongelukkige clown zijn verachting in het gelaat van zijn valschaardige vrouw.

De zaal verkeerde in de grootste spanning.

Reeds begon men de heeschheid van de zangeres te vergeten.

Maar plotseling trad Nedda naar het voetlicht om Paillasse op haar beurt haar minachting toe te zingen.

En nu klonk daar eensklaps door de groote zaal het geweldig geluid van een zware bas, uit de keel van de overspelige Colombine!

Het publiek zat als door den donder getroffen!

Men wist volstrekt niet wat men hier van denken moest.

Met open mond keek men naar het tooneel.

De kapelmeester greep wanhopig in zijn lange haren en scheen een flauwte nabij te zijn.

Zonder zich echter om iets te bekommeren, zong Nedda haar partij twee octaven onder de gewone toonzetting!

De gevolgen konden niet uitblijven.

Het publiek begon van zijn verrassing te bekomen.

Het scheen nu te aarzelen tusschen een uitbarsting van felle woede en van dolle vroolijkheid.

De humor scheen echter de overhand te behouden.

Want plotseling weerklonk er een daverend gelach, dat het orkest geheel en overstemde, en in de zaal waarschijnlijk nog nimmer vernomen was.

De bezoekers van de engelenbak klommen op hun banken en juichten de gewaande zangeres als bezeten toe.

Dat was te veel voor den armen Bartini!

Hij liep op de zangeres toe, met dreigend opgeheven vuisten.

Uit de coulissen kwamen andere artusten, de regisseurs, de tooneelmeesters en de choristen toeloopten.

Men dacht niets anders of miss Blount was plotseling door een vlaag van krankzinnigheid aangevallen.

Met een langen uithaal, diep en zwaar als het galmen van een klok in een kelder, maakte Nedda een eind aan haar zangen.

Toen wierp zij het publiek een kushand toe, greep met een vastberaden gebaar haar korte rokken bijeen en liep met grenadiersstappen het tooneel af, uist op het oogenblik dat Bartini flauw viel in de armen van een paar collega's, die juist bijtijds waren komen toesnellen om hem op te vangen.

Charles snelde als een haas het tooneel af, sloeg in zijn kleedkamer een langen mantel om en ijde naar den artistenuitgang.

De portier was te verbluft om zelfs maar een woord te kunnen zeggen.

Op eenige meters afstand stond een kleine auto te wachten.

Charles liep er snel naar toe, opende het portier en sprong er in.

Dadelijk stelde de auto zich in beweging — de chauffeur had blijkbaar zijn bevelen.

Tien minuten later trad Charles ongezien door de kleine poort in den tuinmuur de villa binnen.

Zoo spoedig mogelijk legde hij zijn vermomming af en nam daarop plaats in een der gemakkelijke stoelen van de bibliotheek.

Hij zat ternauwernood of Raffles trad het vertrek binnen.

Charles wierp hem een guitigen blik toe.

— Ben je tevreden? vroeg hij.

— Dat was zeker de verrassing? vroeg Raffles, die met moeite zijn lach kon weerhouden.

— Ja, Edward! Vindt je haar nog al geslaagd?

— Ik wil eerlijk zeggen — ik heb mij zelden zoo geamuseerd! Het gelaat van de menschen om mij heen was wel duizend pond waard! En Bartini vooral was kostelijk. Maar Charles — ik hoop toch wel dat je de hoofdzaak niet vergeten bent!

— Hier is de hoofdzaak!

Charles stak de hand in zijn vestzakje, nam er een klein sleuteltje uit en wierp het op tafel.

— Goed gedaan! riep Raffles bewonderend uit. En waar is nu het valsche sleuteltje?

— Aan den sleutelring van Bartini, in zijn broekzak!

— Leek het hier veel op?

— Het was zoo goed als niet te onderscheiden. Al die sleuteltjes lijken op elkaar op het eerste gezicht.

— Was het moeilijk?

— Niet bijzonder! Ik ben in zijn kleedkamer gegaan, terwijl hij zich schminkte en toen er nog vier of vijf andere artisten in zijn kamer waren, en achter hun rug heb ik den sleutelbos te voorschijn gehaald en de sleuteltjes veranderd.

— Ik ben tevreden over je, Charles. Dan blijft mij niets anders over dan miss Blount dank te zeggen voor de wonderbaarlijke wijze waarop zij hedenavond de rol van Nedda vervulde. En nu gaan wij een behoorlijk souper gebruiken om den goeden afloop te vieren!

Den volgenden morgen om negen uur begaf Raffles zich, voorzien van het sleuteltje, naar

de bank van het depôt.

Daar hij hier meermalen geweest was, behoefde hij volstrekt niet te vragen naar de plaats van de safes.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat hij zich uitstekend vermomd had.

Hij begaf zich regelrecht naar de lokettenzaal en naar het loket, waarvan het nummer overeenstemde met dat van het sleuteltje.

Zonder moeite kon hij het kastje opendoen.

Snel nam hij den inhoud er uit en stak dien bij zich.

Hij deed het loket weder dicht en nam er den sleutel weder uit.

En dit alles geschiedde met zooveel kalmte dat de beambte, die in de zaal aanwezig was, geen oogenblik twijfelde of de bezoeker had het volste recht te doen hetgeen hij deed.

Raffles keek den man vriendelijk aan en

verliet de lokettenzaal.

Juist bij den ingang van de bank bonsde hij tamelijk onzacht tegen iemand aan.

Het was Bartini!

Hij was in reisgewaad gekleed en stond blijkbaar op het punt van te vertrekken.

Aan het gelaat van den ongelukkigen tenor was het te zien, dat hij een slechten nacht had doorgebracht.

— Kunt u niet zien waar u loopt, mijnheer! vroeg de tenor nijdig. Ik heb haast!

— Wel mijn waarde heer, ik ook, antwoordde Raffles laconiek.

Hij liep snel de stoep af en stapte in een wachtende huurauto.

En dit waren de laatste woorden, die Orlando Bartini en John Raffles, de groote Onbekende, op dit ondermaansche zouden wisselen.

De volgende aflevering bevat:

VALSCH BESCHULDIGD

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend

compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw

compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885